

SPORT

FEBRUARIE 1972

nr. 4

SĂTMĂREANU în alertă!

„Amenințarea
lui CREȚU
nu-i o
simplă glumă...”

Foto: Ion MIHĂICĂ

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE,
UNIȚI-VĂ!

SPORT

Nr. 4 (315)
FEBRUARIE
1972
ANUL XXV

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NĂȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
**DIMITRIE
CALLIMACHI**

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

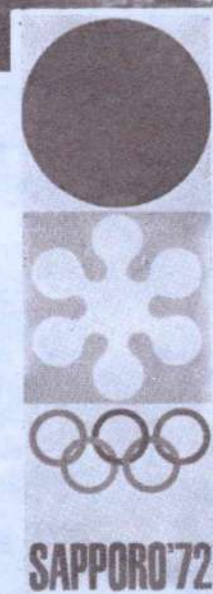
Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-71-13 și 11-19-85.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar la întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlară».

Abonamentele pentru
străinătate, prin:
«LIBRIA», P.O.B. 134-136
etaj 225
București — ROMÂNIA

43 806

Patinajul artistic a avut o... scenă de vis la întrecerile Olimpiadei albe din Japonia.

Iată medaliile pentru care s-au dat marile bătălii sportive la Sapporo. În extrema dreaptă, cea de a doua față a medaliilor.

OLIMPIADA SURPRINZELOR

Flacăra olimpică s-a stins. Cortina a căzut peste unul din cele mai mărește spectacole ale omenirii, spectacolul olimpic, simbol al prieteniei și înțelegerii dintre oameni și colectivități. Ecurile faptelor și împlinirilor săvârșite la Sapporo mai fac, încă, ocolul globului, spre a se îndrepta — unele din ele — spre lunga noapte a uitării, iar altele, mai puține dar importante, spre răbojurile istoriei sportive.

Ce a însemnat Sapporo '72? E greu să ne dăm seama, acum, imediat. Ar fi nevoie ca ideile și gândurile să se decanteze, să se debaraseze de leștul amănunțelor, senzaționalului și exoticului. Și totuși...

Sapporo '72 înseamnă prima Olimpiadă albă organizată în Asia. Ideea nobilă, olimpică, a cucerit încă un continent, lăsând în trecerea sa prin insula Hokaido una din cele mai complexe, mai înzestrate și moderne baze sportive din lume, prima din Extremul Orient. Cu această salbă de instalații sportive la gît, Sapporo devine unul din punctele fortificate ale sporturilor de iarnă, cu deosebire al schiului în marea sa ofensivă postbelică.

Zguduind din temelii ierarhiile tradiționale, Sapporo a provocat importante modificări în geografia schiului. Mari puteri ale schiului alpin ca Franța și Austria, atît pe planul forțelor individuale, cît și colective, au trecut pe planul doi al celebrității. Ostensiți de o rivalitate eternă, inconciliabilă, schiorii și schioarele Franței și Austriei s-au lăsat detronați, cucerți, supuși de dinastiile mai tinere și energice elvețiene, italiene, spaniole.

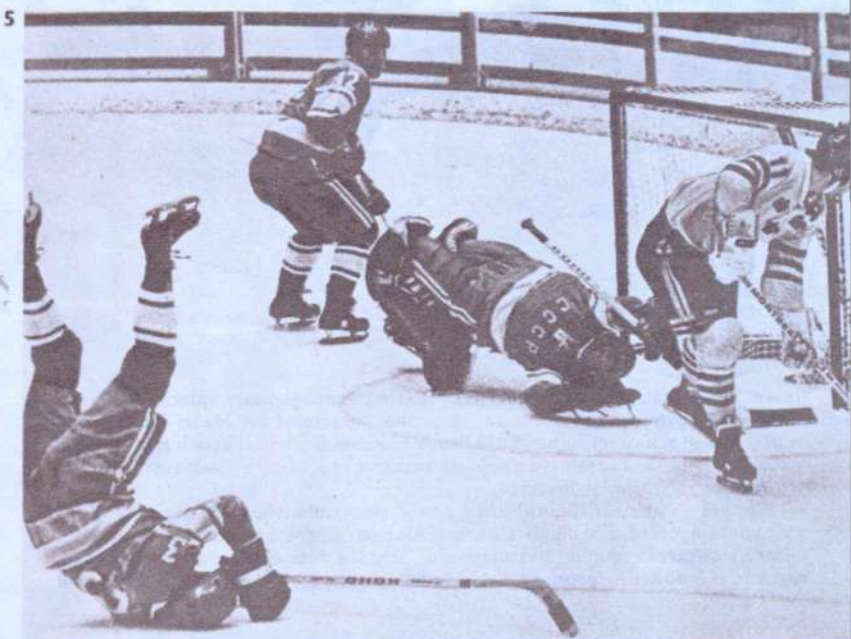
Neputînd găsi înlocuitori pe măsura «generalilor», care i-au clădit faima și puterea — Killy, Perillat, Lacroix, Goitschel — și obsedați de strălucirea «Car-

thaginei» austriece, amenințare permanentă la orizonturile gloriei, Franța și-a instruit și pregătit — în parte — învingătorii de azi. Francisco Fernandez Ochoa, campionul slalomului, și Gustavo Thoeni sînt operă franceză, sînt plămădiți în miinile lui Fabre și Jean Vuarnet. La rîndul lor, schiorii austrieци, preocupați de acest duel peste Alpi și peste timp, au scăpat din vedere ascensiunea orgolioasă a mai tinerilor lor adversari.

Și în probele nordice s-au produs mutații valorice asemănătoare. La săriturile cu schiurile de la trambulină — altă dată o specialitate exclusiv scandinavă, ambele ticturi (70 m și 90 m) au fost cucerite de «sudisti». Jukio Kasaia a răsplătit speranțele japoneze cu singura medalie olimpică de aur rămasă în arhipelagul nipon, iar Woitech Fortuna, un cvasinecunoscut, a cucerit pentru Polonia prima medalie de aur din istoria Jocurilor Olimpice de iarnă.

Din zece probe nordice — fond și sărituri — numai două au fost cucerite de scandinavi: suedezul Swen-Ake Lundbach (15 km) și norvegianul Poal Tyldum (50 km). Restul de opt victorii s-a împărțit între reprezentanții U.R.S.S. (5), R.D.G. (1), Poloniei (1) și Japoniei (1). După cum se vede, probele nordice nu și mai justifică denumirea. Performanțele își contestă originile. Din acest punct de vedere Sapporo '72 a fost o Olimpiadă a surprizelor. Întrecerile schiului n-au fost umbrite și complexate ca altă dată de personalități uriașe cum au fost Stein Eriksen, Birger Ruud, Zeno Colo, Măntiranta, Hakulinen, Toni Sailer, Killy, surorile Goitschel a căror simplă prezență paraliza adversarii. Victoriile au fîșnit

(continuare în pag. 4)

SAPPORO '72

DA MELOR

de Mihai BĂRĂ

1. Podiumul învingătorilor la patinaj artistic, ocupat două treimi de sportivi sovietici. În centru — Irina Rodnina și Andrei Ulanov (aur), în stînga — Ludmila Smirnova și Andrei Suraikin (argint). În extrema dreaptă, reprezentanții Republicii Democratice Germane — Manuela Gross și Uwe Kagemann.

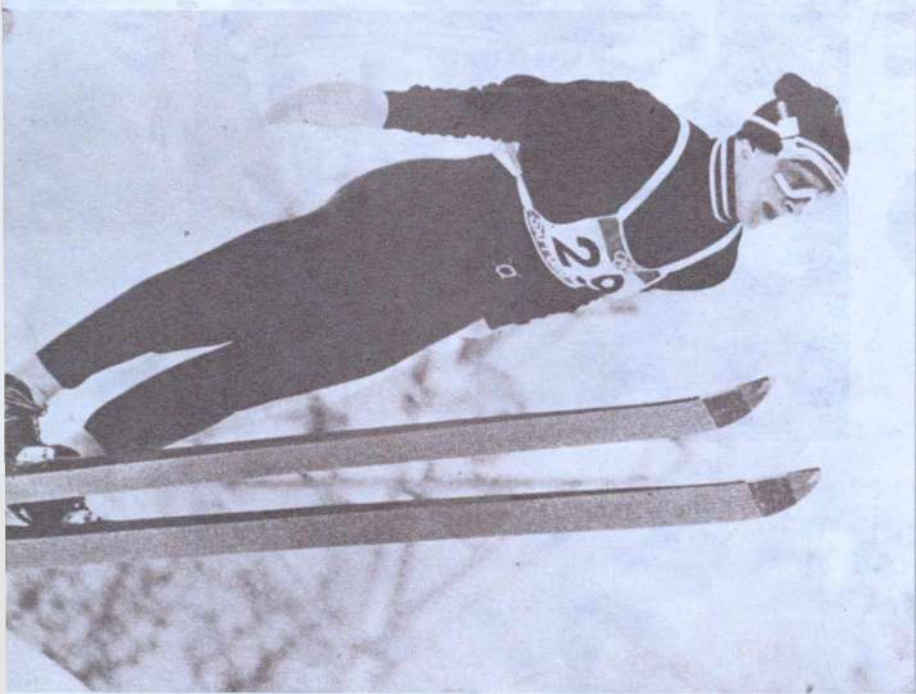
2. Asul patinajului artistic mondial, Ondrej Nepela (Cehoslovacia), și-a confirmat valoarea și la Sapporo, cucerind medalia de aur.

3. Boberii români Dragoș Panaltescu și Dumitru Focșeneanu au primit la Sapporo «Cupa mondială», acordată celor mai valoroși debutanți.

4. Marie-Thérèse Nadig purtată în triumf de coechipierii săi din reprezentativa Elveției. Două medalii olimpice de aur meriță o asemenea răsplată...

5. Fază dramatică la poarta hocheiștilor sovietici, câștigători ai turneului olimpic de la Sapporo. Fază din meciul U.R.S.S. — Suedia (3—3), singurul în care sportivii sovietici au fost în dificultate.

1

3

1. Iată-l pe săritorul polonez *Woltech Fortuna* «zburind» de pe trambulina de 90 m la Sapporo. La aterizare, înărul polonez era... campion olimpic.

2. Doi sportivi din R.D.G. au urcat pe podiumul «combinei nordice»: *Ulrich Wehling* (aur) și *Karl Luck* (bronz). În imagine, campionul olimpic *Ulrich Wehling*.

3. Stelele patinajului artistic feminin pe podiumul J.O.: canadianca *Karen Magnussen* (argint), austriaca *Beatrix Schuba* (aur) și americanca *Janet Lynn* (bronz) — de la stînga la dreapta.

4. Doi campioni elvețieni, medaliați pe pîrțile de bob de la Sapporo! *Jean Wicki* și *Edy Hubacher* (atlet, recordman al Elveției la aruncarea greutății) au cîștigat medalia de bronz la bobul de două persoane și, împreună cu alți doi coechipieri, medalia de aur la bobul de patru persoane.

2

4

(urmare din pag. 2)

libere, neașteptat, din tabere diferite, anunțind o omogenizare valorică la nivelul elitei și — poate — o specializare pe probe. Insuccesul lui *Henri Duvillard* și în parte cel al schioarei *Anne-Marie Proell* marchează sfîrșitul epocii polivalenței. Victoria olimpică, supremația pretind maxima specializare. Slalomistii nu mai pot fi și coboritori... și invers.

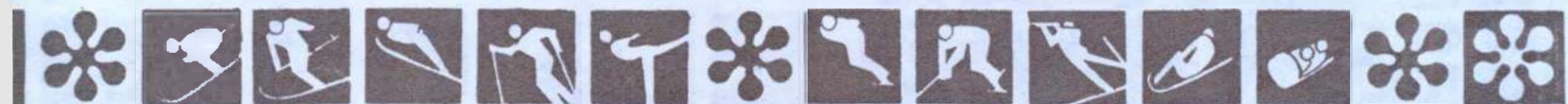
Sapporo a însemnat sfîrșitul fără glorie al gloriosului *Karl Schranz*, inegalabilă stea contemporană a schiului austriac. Alungat dintre pretenții la medali pentru încălcarea regulilor amatorismului, *Schranz* duce cu sine, în retragerea sa, regretul și îndoiala tuturor. «Bătrînul leu» a părăsit scena neînving. Și dacă cerul

olimpic a surprins apusul unui soare — *Karl Schranz* — în compensație a asistat la apariția unei stele, tînăra, entuziasmanta *Marie-Thérèse Nadig*.

Sapporo, mai mult ca alte olimpiade, a fost precedată și însoțită de corgegiul nedorit al accidentelor: *Patrick Russel*, *Jacqueline Rouvier*, *Françoise Macchi*, *Eric Poulsen*, din dorința de a fi mai buni, și-au asumat riscuri majore, abandonînd în paturile spitalelor speranțele îndreptățite la medali și lipsind J.O. de posibile dueluri celebre.

Sapporo a însemnat demonstrația tehnicii, a electronicii, a organizării și a televiziunii, ilustrarea impecabilului, a înfringerii distanțelor prin eter sau reflectate în sateliți.

Sapporo a însemnat una din victoriile amatorismului și ale purității olimpice impuse tuturor participanților de principiile sacre *Coubertiniene*. Gurile rele spun că ar fi fost și o izbîndă a puritanismului olimpic!

1. Probele feminine de fond au fost dominate de schioara sovietică Galina Kulakova, triplă campioană olimpică.

2. Unul dintre puținii favoriți ai J.O. care a izbutit să obțină titlul olimpic: italianul Gustavo Thoeni, câștigătorul slalomului uriaș.

3. Campionii «află» din ziare peripețiile prin care au trecut. Iată-i pe elvețienii Bernhard Russi și Roland Collombin (aur și argint la coborâre) citind cel mai nou «L'Equipe» sosit la Sapporo.

4. Jocurile Olimpice de la Sapporo s-au terminat. Frumoasele nipone urează sportivilor succes la viitoarele J.O. de la Denver, în 1976.

1

2

3

4

DINCOLO DE PISTELE DE GHEAȚĂ ȘI ZĂPADĂ

Vă oferim cîteva imagini surprinse de fotoreporteri la Sapporo în timpul pauzelor dintre intrări.

• Vestea că fostul triplu campion olimpic din 1956, Toni Sailer (dreapta), se află la Sapporo s-a răspîndit cu rapiditate în rîndurile vinătorilor de autografe. După cum se poate vedea, «prada» a fost... adu-mecată și asaltată.

• «Nu ne mai rămînea altceva de făcut decît să încercăm să ne re-vașăm la Denver, în 1976» — îi spunea campioana franceză Britte Lafforgue, antrenorului Jean Beranger. O fată pe cît de realistă pe a-cît de ambițioasă...

• Indiscreții, fotorepor-terii au... descoperit o idilă. Charlotte Walter, campioana Elveției la patinaj, și schiorul austriac Karl Cordin au fost văzuți adesea împreună, de unde s-a născut și întrebarea: va deveni Charlotte austriacă?

• Pentru simplul motiv de a-și fi împărtășit impresiile de la J.O. la radio Luxembourg, cunoscuta schioară Annie Famosse era să fie descalificată, fiind acuzată de... profesionalism. De unde se vede că unii dintre oficiali au vrut să fie de aceeași dată... mai catolici decît Papa.

Carol Corbu - excellent!

La campionatele naționale de atletism pe teren acoperit, «omul zilei» (mai exact, al celor două zile) a fost — incontestabil — stelistul **CAROL CORBU**: 16,94 m la triplu salt (nou record național și cea mai bună performanță mondială a anului, pe teren acoperit) și 7,92 m la lungime (nou record național). Dacă își va dirija bine, la fel de bine, pregătirile — sub bagheta antrenorului emerit Baruch Elias — este de așteptat ca reprezentantul țării noastre să devină «omul zilei» și la mitingul european indoor, pe care-l va găzdui orașul francez Grenoble, la 11-12 martie.

Neagu Rădulescu

la 30 de ani...
(autoportret)

Deunăzi, pe noi — confracții lui mai tineri, pe mulții săi prieteni și cunoscuți — cumplica veste a morții lui Neagu Rădulescu ne-a mihnit adînc. Și, tot așa, pe atîția și atîția sportivi admiratori, mai mari și mai mici, dar, cu ei seamă, admirați de el o viață întreagă. Aceștia sînt sportivii ce aparțin generațiilor din faza eroică și entuziasată a pionieratului mișcării sportive de la noi. Apoi, vine rîndul celor de azi de pe arene și stadioane, toate călcate și în lung și-n lat, adeseori, de caricaturistul, ziaristul, scriitorul umorist și pamfletarul incisiv care a fost Neagu Rădulescu. Și încă de la începuturile sale profesionale, de altfel deloc timide, promițătoare...

Nelindurătoarea coasă a morții l-a răpus devreme pe acest reușit artist al șarjei caricaturale și abil mînuitor al satirei scrise, care i-au adus pe lîngă faimă și o binemeritată consacrare în galeria umoriștilor. Acest neastîmpărat și năstrușnic condeier a fost extrem de prodigios pe parcursul sinuoz a mai bine de patru decenii, în cotidiane și periodice sau în volumele lui plămădite cu duh și tocdeauna bine primite de publicul sportiv (și nesportiv). Unele, mai îngrijite și cu gust, s-au editat în tiraje de masă (fapt incontestabil, care i-a sporit considerabil autorului proaspăt plecat dintre noi și meritele, și popularitatea) în ultimul timp — firește, rod al prețurii și, mai cu osebire, al recunoașterii unui talent spumos și a unei verve nesecate, inegalabile. Pentru că Neagu Rădulescu a fost o autentică prezență militantă în umorul, grafică și caricatura românească, iar dispariția sa, așa cum am amintit, a destul de prematură și lasă, fără îndoială, un gol ce se va resimți multă vreme.

Presa noastră sportivă, care l-a numărat ani mulți și plin aproape de clipa cea din urmă printre statornicii și devotații ei colaboratori de elită, îi deplînge sincer dispariția și participă suferințos la această neașteptată pierdere, fiindcă — unul a fost Neagu. (gh. r.)

Cartea sportivă

Sala Dalles, la sfîrșitul lunii ianuarie 1972... Salonul național al cărții.

Ca dintr-un imens, inepuizabil com al abundenței s-au revărsat, aici, torrente de cărți, pe toți pereții expoziciei, pe mese, în standurile rezervate fiecărei edituri din țară. Pliante, coperte și machete, realizate cu finețe grafică, multiplică această cascadă uluitoare. La care din mese să se oprească vizitatorul? Ce carte să admire, s-o mîngîie mai înții? Iar la evînzărire, ce carte, care de mult nu se mai află în librării, poate fi cumpărată?

Prin acest ocean al tipăriturilor, abia îți faci loc pînă în estuarul editurii Stadion. Aici te așteaptă **CARTEA SPORTIVĂ** cu zeci de lucrări apărute în anul 1971. Toate disciplinele — începînd cu atletismul, continuînd cu fotbalul și terminînd cu yachtingul — își au lucrările lor, unele de inițiere, altele de perfecționare. Pentru sporturile celor mici, celor mulți, dar și pentru cele ai căror interpreți vor să urce pe podiumul consacrării internaționale.

84 de titluri au fost tipărite anul trecut de editura Stadion, cu un tiraj de 659 000 exemplare. Dar aceste cifre, care spun totul, vor fi depășite...

...Cînd lucrările de sport, noi sau reeditate vor însuma **UN MILION** de exemplare. O steră largă, care va îngloba și lucrări de tehnică și metodică, ca și pe cele din științele ajutoare sportului (psihologie, pedagogie, fiziologie, anatomie, medicină).

Aceasta nu înseamnă că va fi neglijat cumva sectorul belăcristic al cărții sportive. Fînuș Neagu, Ion Băieșu, Teodor Mazilu, Mircea Radu Iacoban, Ioan Chirilă, Romulus Balaban, Marius Popescu vor semna cărți adresate cititorilor care le savurează mereu scrisul în publicațiile zilnice sau săptămînale. Cunoscutul specialist Virgil Economu are sub tiraj două valoroase lucrări: o monografie dedicată Campionatului mondial de fotbal (între Mexic și München) și alta destinată concursurilor gen «Cine știe cîștigă» (400 întrebări și răspunsuri), care oferă marii masă de sportivi o sursă completă de cunoștințe despre regulamentul de joc, istoricul și toate problemele tehnico-tactice ale fotbalului.

Editura Stadion anunță, deci, o ofensivă de mari proporții nu numai pentru apropierea tineretului sportiv de carte, dar și pentru educarea socialistă a tuturor celor ce iubesc educația fizică și sportul.

AL VIDRAN

Surpriză în raliul Monte Carlo

După ce au condus în closament în primele etape ale Raliului Monte Carlo, reprezentanții fabricii Renault, pe automobile Alpinie, aveau cele mai mari șanse de a trece primii linia de sașire. Cu atât mai mare a fost surpriza spectatorilor și a fotoreporterilor cînd au văzut în fruntea caravanei automobilistice o «Lancia». Echipajul italian **MUNARI-MANNUCCI** a reușit în ultima etapă să recupereze handicapul pe care îl avea față de rivalii francezi și chiar să-i întrecă. (În fotografia, echipajul cîștigător).

ș pe odromul cennes

ționala cursă
«Marele premiu
ericii» — adevă-
ampionat mondial
șurilor — care se
anual la Paris.
știgată de calul
an TIDALIUM
condus de dri-
ean Mary. Uaul
marii favoriți ai
din acest an era
anceză UNE DE
care nu a putut
re la lupta de
mii metri, deoa-
fost «închisă» pe
În felul acesta,
l Tidalium Pelo,
il vedeți în ima-
cucerit pentru
oară consecutiv
are premiu.

Nici o concesie

Petrecind câteva zile în compania frumoasei câștigătoare a titlului de «Miss Marca Britanie», celebrul jucător George Best, de la Manchester United, a... uitat să se mai ducă la antrenamente. Rezultatul: a fost obligat să se mute pentru un timp din luxosul său apartament în vechea pensiune unde locuia înainte de a deveni mare vedetă. În plus, o perioadă va trebui să se antreneze cu... juniorii. Aceasta a fost hotărârea antrenorului său, O'Farrel, și Best nu a protestat...

un portret pe număr

EUGENIA REBAC

- Membră a clubului Rapid, căpitană a echipei naționale de volei.
- S-a născut la 4 ianuarie 1943.
- A debutat ca sportivă, în două discipline, în 1958, la Simeria: gimnastică și volei. Devenind elevă a Liceului Decebal din Deva, a renunțat la gimnastică, optând pentru volei. Își continuă perfecționarea în volei la Timișoara. În 1963 se impune vederilor selecționeerilor, se transferă la Rapid București și debutează ca internațională.
- Jucătoare la Rapid, cunoaște de două ori — 1965 și 1967 — satisfacția cuceririi titlului național. (Antrenor: Davila Plocon).
- În calitate de componentă a echipei naționale (în perioada 1963—1964, la «tineret») și de căpitana ei, Eugenia Rebac are înscrise în palmaresul său aproape 300 de meciuri.
- Sănătatea și gabaritul (168 cm și 62 kg) îi dau dreptul să nu observe trecerea anilor. Ea speră într-o comportare mai bună a echipei naționale la viitoarele campionate europene și mondiale.
- Maestra sportului (titlul l-a primit în 1970) Eugenia Rebac este funcționară la Șantierul 12 construcții căi ferate, unde își îndeplinește cu conștiinciozitate toate sarcinile de serviciu, bucurându-se de frumoase aprecieri din partea colegilor și șefilor ierarhici. În timpul care-i rămâne liber, între serviciu și antrenamente, își pune în vază garoafe, ascultă muzică și o pasionează moda.

Pompiliu VOICULET

Din atelier la... München

Sculptorul **Constantin IORDACHE**, acest neînduplecat și statornic prieten al sportului, lucrează intens în vederea participării sale cu brio la expoziția «Olimpiada de la München».

Nu trind, în continuare, sentimente și năzuințe dintre cele mai sincere și puternice întru afirmarea tot mai mult a artei plastice românești, cu tematică sportivă, în afara granițelor, C. Iordache a realizat, deocamdată, o compoziție care reprezintă — după cum se poate vedea în reproducerea alăturată — patru discipline. În curând, însă, grupul statuar prezentat va fi în mărime naturală și, dacă lucrarea va avea sorți de izbândă, în fața competițiilor foruri superioare de resort, drumul spre locul de desfășurare a J.O. '72 va fi deschis.

Olimpiada în filatelie

Jocurile Olimpice care se vor desfășura în vara lui 1972 în orașul München dau loc de pe acum la manifestări filatelice. Astfel, poșta belgiană a emis de curând o marcă poștală specială pentru popularizarea acestor jocuri.

În valoarea de 7 cu o suprațaxă de 3 franci belgieni, marca înfățișează în desen faimoasa statuie antică a unui discobol, având ca fundal catedrala din orașul-gazdă a Jocurilor, al căror simbol format din cinci cercuri albe încununează înaltele turnuri ale catedralei.

În legenda mărcii sînt scrise numele țării emittente, în cele două limbi oficiale, franceză și flamandă: «Belgie — Belgique» în partea de jos, iar în stînga, vertical: «München 1972».

Mărimea imaginii este de 37,2/24,5 mm, în format vertical, tipărită în sistemele «tailedouce» și heliogravură combinate, după gravura graficianului M.H. Wecuyder.

Expoziție de filatelie sportivă

La Monte Carlo, capitala micii republici Monaco, va a-

vea loc în această vară o expoziție filatelice internațională de mărci poștale avînd numai subiecte sportive.

În întîmpinarea acestei expoziții de tematică sportivă, mica republică San-Marino a și emis o marcă poștală intitulată «Verso Monaco 1972», cu legenda — în limba italiană firește — «A III-a expoziție olimpică de artă filatelice iulie 1972».

MĂRCI POȘTALE CU SUBIECTE SPORTIVE FEMJINE

Pentru cel de al «VI Campionato Mondial femenino de basketball», disputat în mai multe

orașe din Brazilia (Recife, Niteroi și Brasilia), poșta acestei țări a emis o marcă specială, cu un desen simbolic, în care se arată două perechi de mîini înlăunțindu-se spre a arunca în sus mingea. Această marcă în valoare de «70 CTS», cu legenda «Correio 1971», este tipărită în mai multe culori în sistemul offset, în dimensiunile de 38/57 mm, în format dreptunghiular vertical, de către tipografia oficială «Casa do moda do Brasil» a Ministerului Poștelor și Telegrafelor din cea mai mare țară a Americii Latine.

IARNA PRINTRE

TRĂPAȘI, SULKY-uri și DRIVERI

O reinținare în lunile de iarnă cu timpul de curse a devenit un fapt notabil chiar pentru cronicarii hipici. De 11 ani, la Ploiești, în acest anotimp, hipismul stă încremenit în letargie. Lipsa grajdurilor necesare să adăpostească numărul trăpașilor cu care să se poată alcătui programul unei reuniuni a strângulat activitatea, oprind pentru patru luni accesul duminical a două-trei mii de spectatori.

Un joc nefiresc de-a vacanța pe care toți iubitorii acestui sport îl suportă cu regret și greutate. Chiar și acei care-și afirmă la ultima reuniune satisfacția pentru această pauză. Știm prea bine că, dacă ar fi fost astfel, i-am fi semnalat cu siguranță și-n toate duminicile ur-

mătoare...

Alergările de cai sînt întotdeauna agreabile de urmărit. Firește, n-au fost create pentru a oferi jucătorilor prilejul de a-și satisface pasiunea. Ele au scopul unic de a contribui la ameliorarea rasei cabaline. Dar cele două noțiuni se împletesc armonios. Se poate chiar afirma că una nu merge fără alta. Jucătorul este cel mai bun artisan al nobilului scop. El are în plus — e drept — și interese pe care încearcă să le fructifice și nimic nu-i va face mai multă plăcere decît să descopere un câștigător sau săculeagă o ordine triplă...

Imaginea cu care te întîmpină un hipodrom aflat în pauză forțată e deprimantă. Întreaga incintă pu-

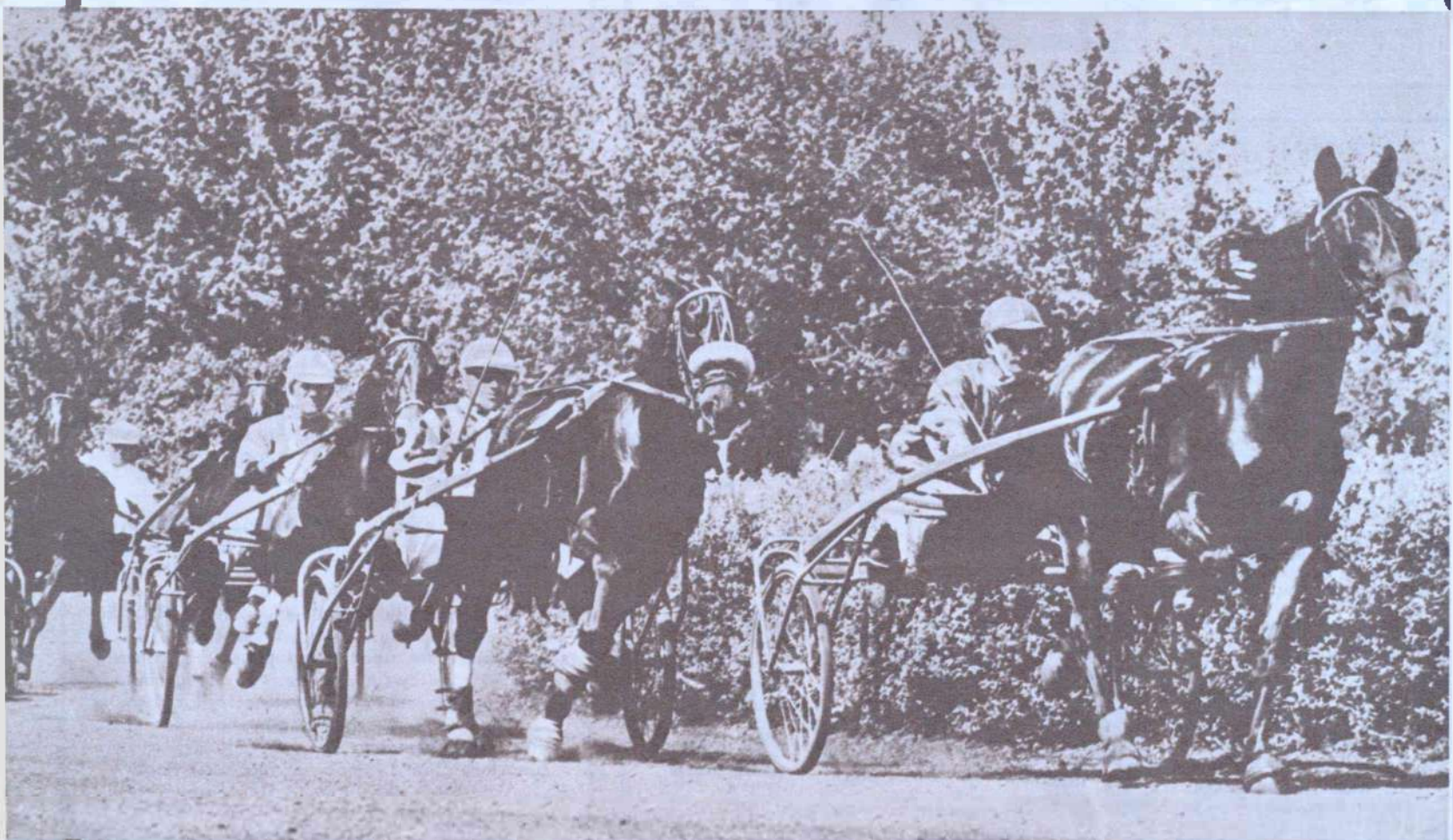
blică e cufundată într-o nemișcare apăsătoare. De aceea, poate, tribunele, dureros de mici și sărăcicioase, apar și mai ponosite. În locul totalizatorului electric visat, o tablă de lemn mai poartă înscrisele cretei de la ultimul eveniment de anul trecut. La intrarea în cabina stației de amplificare arde un bec, deși timpul arată mai mult de ora 10. În tristețea peisajului, lumina lui palidă e aidoma unei candelă dintr-un cimitir...

Pe pistă pulsează totuși viața. Privirile noastre cuprind aproape 30 de cai executînd exercițiile lor zilnice de încălzire. Majoritatea sînt minji care vor debuta la vară. Avînd toți părul gros, de iarnă, unii sînt bine conformați, alții mai pu-

țin. Se găsesc în plină perioadă de dezvoltare și abia s-au învățat cu hamul. Prin sute și sute de kilometri, parcurși în răstimpul a 5-4 luni, ajung să-și formeze osatura musculară, sistemul respirator și cel nervos, precum și capacitatea receptivă a comenzilor de strunire pe care i le transmite omul. E o muncă dificilă pentru antrenor și driver, care solicită îndeminare profesională, atenție și răbdare.

Mișcarea micilor trăpași este acompaniată de muzica răspîdită de cele 2-3 megafone. Antrenamentul cu muzică ne sugerează prezența pianului la exercițiile din școlile de coregrafie. Aici, însă, necesitatea muzicii nu este pentru sincronizarea mișcărilor. Ea are

Cei ce îndrăgesc tradiționalele și atractivele curse de cai așteaptă, cum se spune, cu sufletul la gură, venirea primăverii pentru a se reințini cu spectaculoasele întreceri hipice.

rotul de a învăța mînji cu ambianta pe care o vor întîlni în zilele cu alergări oficiale. Dar cînd vîd siluete mișcîndu-se prin incintă, unii o pornesc razna de-a latul pistei...

Trăpașii vîrstnici se deosebesc imediat, ca și protagoniștii într-o piesă. Fugitiv, semnalăm prezența zveltă a lui Gînd și călcătura mîndră a lui Filtru, de parcă s-ar pregăti pentru o paradă...

Cu cît înaintăm spre grajduri începe să domnească animația. În seră și răsadnițe sînt cultivate flori pentru toaleta de primăvară a hipodromului. Din cîteva ateliere răzbec zgomote de muncă. O căruță cu fin sau paie și alta cu saci cu grăunțe se îndreaptă către grajduri. Ceva mai departe se încarcă băle-gar într-o mașină. Cai înhămați la sulky-uri sau purtați cu friul de oameni își încrucîșează drumurile.

Realitatea se impune a fi consemnată. Față de ceea ce cunoscusem în epoca apusă pentru totdeauna, niciodată trăpașii n-au avut hrană mai bună, mai îndestulătoare, îngrijire medicală mai atentă și mai operativă, ca acum. După cum n-au avut parte nici de cazarea, dar în sens negativ, de la Ploiești. Cai de curse legați permanent lingă iezle — cum erau odinioară cei din regimentele de cavalerie!

De aceea, privind expunerea recordurilor realizate în ultimii 5 ani de către campioni de generații — unele de talie internațională — și raportînd-o rîndurilor de mai sus, se trage ușor concluzia că s-au izbutit performanțe peste așteptări. De altfel, însuși faptul produs de vizitele unor oaspeți din S.U.A. și Canada, care au achiziționat aproape 40 de exemplare, constituie un argument covîrșitor în favoarea valorii trăpașului românesc.

Tot rotîndu-ne printre grajduri, observăm că oamenii privesc cu insistență spre colegul meu, de parcă aș merge alături de David Scott... Explicația o găsim repede. Fotografii de profesie sînt, într-un asemenea anotimp, elemente «rarissime» pe cîmpul de curse. Sînt remarcați, de obicei, doar în ziua Derbyului. Unii scotesc că vizita e un tîlc. De asta, Nicolae Simion mă întrebă dacă nu-i un «semn» că se mută hipodromul în Capitală. Driverul e ploieștean și-ar vrea să știe, din vreme, ca să se pregătească...

Din păcate, tocmai așa ceva dorim de mult timp să aflăm și noi!

Despre antrenori și driveri se afirmă că sînt vinzători de iluzii. De acord, dar cu o precizare: înainte de a apuca să le vîndă, ei își consumă singuri marfa. Vînd de fapt numai resturi și nici măcar toți. Dar toți știu, perfect de bine, că între dorință și posibilitate există o colosală diferență. Acest adevăr îl ignoră permanent. După cursă, realitatea îi trezește. Învățătura de minte? Pînă la cursa următoare! Dar dacă antrenorii și driverii sînt mari consumatori de iluzii, ei sînt totodată și mari iubitori ai calului. Dacă n-ar fi așa, oamenii aștia n-ar fi rezistat doisprezece ani, zi de zi, fie vară fie iarnă, să se scoale din pat puțin după miezul nopții, ca să plece din Gara de Nord cu trenul de 4,30 și să ajungă la 6 dimineața la Ploiești. Satisfacți? În primul rînd, cea a oricărui antrenor sportiv: să meargă bine elevii. Stimulente? Să le recapitulăm. Alergările de cai sînt astăzi probe de calificare. N-au premii și deci nici trecutele procente care li se atribuiau. Cînd cîștigă, aplauze răzlete. Dacă... Cînd pierd, torent de

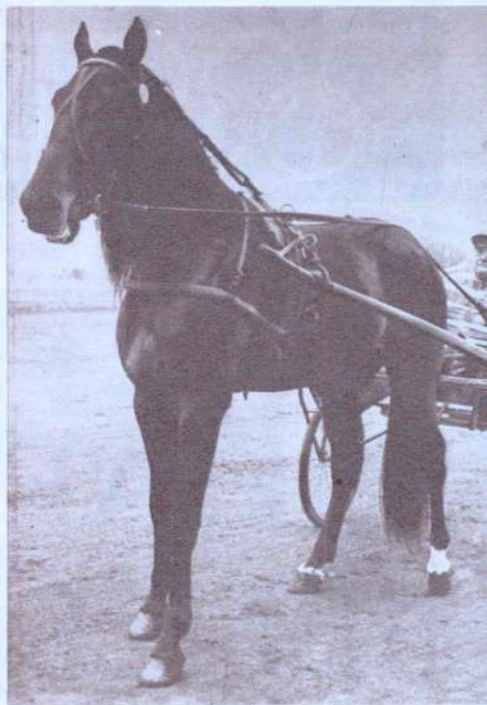
injurii. Sigur! Nu li se atribuie nici «cravașa de aur», nici «pocalul de cristal», nici titluri de maestri ai sportului, nici placete on cupe. Nici măcar titlul de campion al antrenorilor sau driverilor pe anul respectiv nu este consemnat în vreo diplomă oficială. Îl recunosc, păsîrînd tradiția, publicul și presa. E drept, nu sînt de talia unor celebrități ca J.R. Gougean, Gerhard Krüger, J.H. Frömming. Nici măcar de talia lui Eddy Freundt, care cîștigă anual 335 de alergări, adică cu 35 mai multe decît numărul total al curselor noastre dintr-o întreagă stagiune! Avem, însă, elemente de un nivel satisfăcător și unele dintre ele chiar bune.

Dar în fond ce scop au rîndurile de față? O pledoarie pentru antrenori și driveri? Doamne ferește! E încheierea unui reportaj oarecum festiv, realizat în mijlocul lor, al trăpașilor și al sulky-urilor. Îl socotim festiv pentru că, de peste un deceniu, nici un fotograf de profesie nu le-a mai făcut «o poză individuală» și nici un cronicar, «o fișă personală». Nu i-am zărit figurînd nici măcar într-un supliment al programului oficial, contra unui cost majorat, bineînțeles, să zicem de la un leu la doi. Un gest, așa, obișnuit, convenit unui campion sau sportiv remarcabil. Într-o atare ambianță se cădea să acordăm tuturor rînduri pe care să le citească cu plăcere. La urma urmei nu se poate uita că trăpașii nu fac singuri valorile, în baza cărora unii mai traversează și Oceanul Atlantic...

Cît privește reproșurile, am avut bunul simț să le păstrăm, de data aceasta, pentru cronici și comentarii...

Niddy DUMITRESCU

Foto: Th. MACARSCHI

SENIOR

A debutat în 1970, clasîndu-se al doilea în ierarhia mînjilor după Renta. Record 1:30,2. A disputat 10 alergări. Palmare: 2 victorii, de 2 ori locul II, 1 loc III, de 2 ori locul IV, de 3 ori a sosit neplăsat.

Campion al generației de 3 ani în 1971. Record 1:27,4. A disputat 26 de alergări. Palmare: 2 victorii, de 5 ori locul II, de 2 ori locul III, de 2 ori locul IV, de 15 ori a sosit neplăsat.

Antrenor și driver: Nic. Gheorghe.

SENZAȚIA

Campiona generației de mînji de anul trecut. Record 1:20,0. A disputat 11 alergări. Palmare: 6 victorii, 1 loc III, de 4 ori a sosit neplăsată.

Driver: I. BĂNICĂ

CAMPIONII GENERAȚIILOR ȘI RECORDURILE LOR în ultimii 5 ani

Anul	Vîrsta	Numele	Originea	Recordul pe km
1967	5 ani	NEHOIU II	Pogorîși — Nerva	1:23,5
	4 "	TITIREZ	Pogorîși — Tutana	1:25,3
	4 "	MESTEACĂN	Pogorîși — Mezina	"
	3 "	ORGA	Fulg — Oravîța	1:27,2
	2 "	PLATON	Oțel — Padina	1:28,8
1968	6 ani	NEHOIU II	Pogorîși — Nerva	1:23,5
	5 "	VARDAR	Fanfaron — Vifora	1:22,5
	4 "	PAULIȘ	Fanfaron — Perinița	1:22,9
	3 "	HIRTOP	Săltăreț — Hironda	1:25,1
	2 "	TALAZ	Pogorîși — Turela	1:26,1
1969	5 ani	PREDEAL	Bahlui — Pafta	1:26,1
	4 "	JALBA	Oțel — Jalea	1:23,5
	3 "	TALAZ	Pogorîși — Turela	1:23,0
	2 "	SUTANA	Luptător — Sabasa	1:28,3
	1970	5 ani	FĂNIȘOR	Succes — Frunzulița
4 "		TALION	Luptător — Tufița	1:19,9
3 "		GÎND	Vals — Garona	1:24,8
2 "		RENTA	Vamplr — Rapsodia	1:29,4
1971		5 ani	FURIȘ	Luptător — Fecloara
	4 "	GÎND	Vals — Garona	1:24,2
	3 "	SENIOR	Succes — Sena	1:27,4
	2 "	SENZAȚIA	Vals — Serpentina	1:28,8

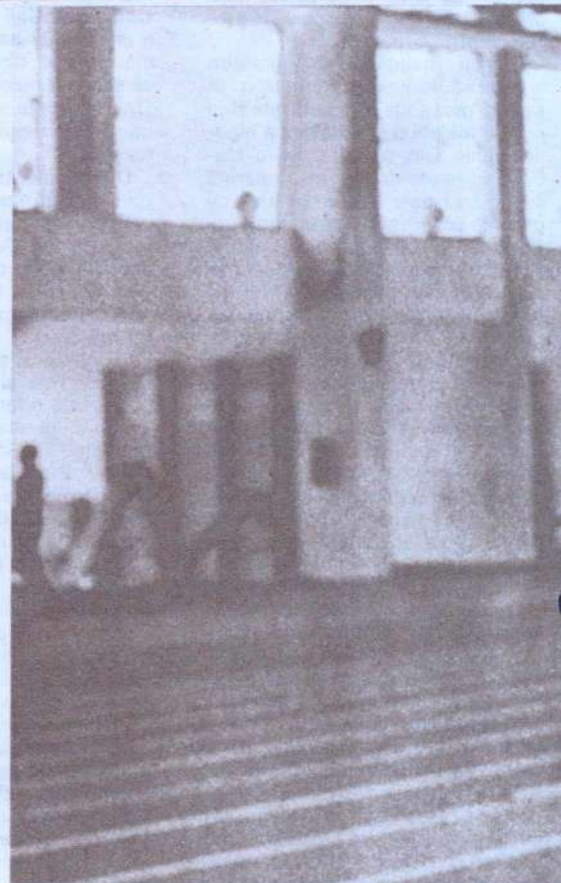
GHEORGHE TĂNASE

S-a născut în 1923 în Comăna de Jos, jud. Brașov. Înălțimea — 178 cm, greutatea — 68 kg. Căsătorit. A debutat pe hipodrom ca opranti la alergările de galop în 1935. În 1940 s-a reprofilat pentru cursele de trap, obținînd licență de driver. A cîmpătat licența de antrenor în 1945. A cîștigat titlul de campion al driverilor în anii 1944—1951, 1966 și 1971, cu 29 de victorii. A cîștigat titlul de campion al antrenorilor în anii 1946—51 și 1966. A cîștigat două ediții ale Derbyului: Băltăreț 1959, Talion 1970.

ASPIRANȚI LA STARTUL OLIMPIC '72

MIHAELA PENEȘ revine în actualitate?

Am folosit semnul de întrebare în titlu dintr-o precauție — să-i spunem — formală, pe care ne-a... sugerat-o ierarhia mondială a anului 1971 în probe de aruncare a suliței:

- 62,10 m Grzyecka (Polonia)
- 62,06 m Jaworska (Polonia)
- 62,04 m Marakna (U.R.S.S.)
- 60,56 m Fuchs (R.D.G.)
- 60,34 m Janko (Austria)

- 59,44 m Ranky (Ungaria)
- 59,40 m Koloska (R.F. a Germaniei)
- 58,58 m Urbancici (Iugoslavia)
- 58,52 m Ozina (U.R.S.S.)
- 58,24 m Evert (U.R.S.S.)
- 57,86 m Gerhards (R.F. a Germaniei)
- 57,62 m Becker (România)
- ...și, undeva, pe la apusul soarelui, un
- 52,94 m Peneș (România).

Intervenția prof. Dan Serafim, antrenorul Mihaelei Peneș, deși pare să urmărească latura estetică, vizează exclusiv acuratețea tehnică a mișcării.

Mihaela Peneș și-a recăpătat mobilitatea, calitate indispensabilă pentru realizarea unor mari performanțe.

In antrenamentele de sală, Mihaela Penes este nevoită să se mulțumească doar cu lansarea sulii...
imaginare.

Dar ce s-a întâmplat cu Mihaela Penes, fosta noastră campioană olimpică?

Să facem o retrospectivă...

În 1964, înaintea finalelor Spartachiadei republicane, Mihaela Penes, nemai reușind să confirme valoarea manifestată cu un an în urmă, este scoasă din lotul național, ca element plafonat (la 17 ani!). La finalele Spartachiadei, care au ținut loc de campionate naționale, Mihaela Penes aruncă sulii la 55,38 m (norma de participare la J.O. de la Tokio era de 55,00). Și, pe loc, a fost readmisă în lot. Mihaela Penes a făcut deplasarea și la Tokio. Nimeni nu avea nici o pretenție de la ea. În afară de... un om optimist, care pledase în favoarea ei (tov. Aurel Duma, președintele de atunci al C.N.E.F.S.). După ce abia a izbucnit să se califice în finală la sulii, Mihaela reușește din prima aruncare 60,54 m, performanță cu care devine campioană olimpică (la 17 ani!). În 1965 cucerește titlul de campioană mondială universitară, la Budapesta, cu 59,22 m, și, un an mai târziu, tot la Budapesta, obține medalia de argint a campionatelor europene, cu 58,34 m. În 1967, are o evoluție îngrijorător de modestă. Și, totuși, una din zecile de aruncări se oprește la 60,68 m — nou record național. Pasa proastă continuă și în 1968. Federația de specialitate, întocmai celui care-și joacă ultima carte, o include — «contre-cœur» — în lotul olimpic, în ceasul al 12-lea. La Ciudad de Mexico, Mihaela Penes (la 21 de ani) cucerește — cu 59,92 m — a doua sa medalie olimpică, de data asta de argint. Și, iarăși, la normal. 1969 — cea mai bună performanță: 57,22 m. 1970 — cea mai bună performanță: 51,31 m. 1971 — cea mai bună performanță: 52,94 m. Și, acum, în 1972, după un drum atât de lung în care regula au constituit-o aruncările mediocre și submediocre, Mihaela Penes este din nou optimistă: «Mi-ăș fi încercat norocul la «europenele» de la Atena — 1969 și de la Helsinki — 1971, dar eram aproape copleșită de ginduri negre. Trauma de la umărul drept recidivase. Analizele de laborator îmi depistaseră o stare accentuată de decalcifiere, pe care unii au diagnosticat-o ca fiind de natură incurabilă. Am început, în disperarea mea, să apelez la

leacuri băbești. Am consumat cantități apreciable de coji pisate de ouă și am rezolvat nevoia de calciu în organism. Îmi dau acum seama că, de fapt, a fost vorba mai mult de o traumă psihică, decât de una fizică. Când mi s-a spus, irevocabil, că mi-am pierdut explozia din braț, m-am înspăimântat. Acum spaima s-a dus. Mă simt în deplinătatea puterilor, am poftă de lucru și abia aștept sezonul în aer liber sare a mă pregăti pentru marea bătălie de la München. La sulii femeii va fi într-adevăr o mare bătălie. De la recordul Elenei Gorcaakova (62,40 m), realizat în calificările olimpice de la Tokio în 1964, nu s-a mai produs nimic deosebit. Performanțele de anul trecut anunță, însă, un mare revirement...

Așadar, Mihaela Penes și-a regăsit echilibrul sufletesc. Și acest lucru se petrece în ajunul celei de a 20-a ediții a Jocurilor Olimpice. Este un fapt de mare importanță. Mihaela Penes își poate declanșa tot sau aproape tot potențialul ei numai în marile bătălii (e cazul s-o criticăm?). Aceasta este structura ei psihică, în care, în ultima vreme — după cum ne-a mărturisit — au survenit îmbunătățiri: și-a dat seama că, pentru afirmarea constantă a capacităților ei, este absolut indispensabilă solicitarea celor din jur, în primul rând a antrenorului (la ora actuală, profesorul Dan Serafim).

Și... încheiem aceste rânduri care — sperăm — vor fi succedate de o serie de relații privitoare la revenirea Mihaelei Penes în actualitate.

Horia CRISTEA
Foto: Ion MIHĂICĂ

P.S. — După absolvirea în 1970 a I.E.F.S. cu media generală 9,65 și trecerea Examenului de Stat cu nota 10, Mihaela Penes intenționează să se prezinte, după J.O. de la München, la examenul de admitere la Facultatea de medicină.

PUTIA
CU
scrisori

COSTEL DOBRA — Timișoara. Toți iubitorii fotbalului știu că Emeric Jenei, antrenorul lotului de tineret al clubului Steaua, este căsătorit cu actrița Vasilica Tastaman. Mă surprinde faptul că dv., supporter al fotbalistilor militari, aveți asemenea... lipsuri în documentare. Iată și adresa clubului Steaua: Calea Plevnei nr. 114, București.

PAUL PRALEA — Județul Botoșani, comuna Bucecea, bl. 10, ap. 1, dorește să corespunde cu admiratorii ai echipei F.C. Argeș. Paule, îi rog și eu pe toți cei care iubesc formația lui Dobrin să-ți scrie. Mă întreb, însă, unde vei putea depozita aceste sute sau poate chiar mil de scrisori!...

FLORIAN TUDORESCU — Tg. Jiu. Dacă citești mai atent articolul de care amintesc, observai (cu ușurință) că nu noi l-am «ridicat în slăvi» pe fotbalistul Dumitru, ci antrenorii echipei de divizia A. Ancheta făcută de revista noastră nu are nici o legătură cu ancheta revistei «Fotbal». Personal, consider că ambele anchete sînt foarte bune și interesante. Dacă urmărești cu regularitate revista «Sport» nu puteai «crede» că noi «avem ceva cu Dobrin». Ba, dimpotrivă.

ION ONEL — satul Cătunu, comuna Bercești, nr. 124, jud. Prahova. După cum vezi, și-am publicat adresa unde îți pot scrie iubitorii fotbalului din țară, care vor să corespunde cu tine. În numele colegilor mei îți mulțumesc pentru felicitări. În privința desenului trimis, am cerut părerea caricaturistului Al. Clenciu, care te sfătuiește să exersezi cit mai mult. Succes!

ILIE ZECIU — comuna Radu Negru. 1) Ce profesie are Gheorghe Constantin, actualul antrenor secund al echipei «Steaua»? Este ofițer în cadrul M.F.A. Actualmente exercită însă profesia de antrenor. 2) Constantin este și maestru emerit al sportului.

FLORICA PREDĂ — comuna Stejnic. Să-ți spun și fratelui dv. Mircea, că îi poate scrie lui Ilie Năstase pe adresa Federației române de tenis: str. Vasile Conta nr. 16, București. Iată și adresele solicitate de dv.: «Steaua» — Calea Plevnei nr. 114; «Dinamo» — Șoseaua Ștefan cel mare nr. 9.

ILIE OLARION — comuna Mărginea. Tot ce pot face pentru tine e să-ți rog pe Mircea Lucescu să-ți răspundă la scrisori. În legătură cu antrenamentele pe care dorești să le faci la Dinamo, știu eu ce să spun? Cred că îți va fi greu să vii de cineva ori pe săptămână tocmai din județul Suceava la București. Poate găsești vreun teren mai pe aproape de casă și de... școală.

ALEXANDRU BŪTE — Păulești. Eu cred că nici tu și nici colegul tău nu a câștigat pariul de care îmi scrii. Dragan Geacici e una și aceeași persoană cu... Dragan Djaici. Numai că iugoslavii scriu Djaici, iar noi Geacici (adică așa cum pronunțăm numele fotbalistului iugoslav). Deci nu e vorba de o greșală de tipar.

ION MIHAI — Vulcan. Iată reprezentative de handbal în 7, învingătoare la campionatele mondiale: Germania (1938), Suedia (1954 și 1958), România (1961 și 1964), Cehoslovacia (1967) și din nou România (1970). Printre vedetele ultimei ediții a «mondialelor» au fost Gheorghe Gruiă, renumitul tunar al echipei noastre, Rainer Zimmermann (R.D.G.), Mikoslav Pribanic (Iugoslavia), Jorgen Petersen (Danemarca), Istvan Marosi (Ungaria), Lennart Eriksson (Suedia), Iuri Solomko (U.R.S.S.) ș.a.

Petrus

GHIOCEII STADIOANELOR

Cu «Vine, vine primăvara...» pe buze, copiii se reîntâlnesc în aceste zile cu stadioanele. A dat toltul ierburii și tentația unui joc de fotbal devine irezistibilă. «Ghiocerii» au apărut pe covorul verde mai mulți, parcă, decât în anii trecuți, fapt care l-a inspirat pe fotoreporterul nostru.

Foto: Ion MIHAICA

Albert (tricot alb) într-o atitudine care-i probează și stilul spectaculos și «setea de balon».

Florian ALBERT:

„Nu arunc
nici mănușa,
nici prosopul...”

Nu numai pe teren, ci și în sală se fac acumulările pentru viitorul sezon... Iată-l pe Albert lucrând cu mingea medicinală.

Îl știu bine pe Albert, l-am văzut jucând de nenumărate ori.

Niciodată însă împrejurările nu mi-au permis să-i string mîna deținătorului «Balonului de aur — 1967», ca acum, pe marginea terenului de antrenament al lui Ferencvaros.

Celebrul jucător maghiar nu se «bucură» de reputația de a fi un tip ușor abordabil, voitul, dispus oricînd la confesiuni, așa cum ziaristii le-ar dori — din rațiuni ușor de înțeles — pe marile vedete. Se spune, mai mult, că în anii trecuți «Flori» ar fi fost chiar unul din jucătorii concurenți la premiile de genul «Trofeul lămii», care se acordă sportivilor nepoliticoși, cu firii ursuze, necomunicativi sau chiar aroganți.

Vremurile se schimbă însă și, odată cu ele, și oamenii.

Gloria lui Albert a mai pălit. Acum patru ani și ceva — cel mai bun fotbalist european, Albert, nu mai e azi nici măcar membru al lotului, ca să nu mai vorbim de «senatorismul» său de altăoară în naționala Ungariei.

Albert pare și flătat, dar și stînjnit de faptul că acum, cînd se apropie meciul cu România, un ziarist îl caută pe el; pe el care, după ce a jucat în naționala maghiară de peste 50 de ori, nu mai face acum parte nici din ceea ce se cheamă «lotul largit».

— Ești însă, Florian Albert, în continuare, unul din atacanții de bază ai lui Ferencvaros. Tehnica ta, șutul tău, simțul golului, intuiția ta sînt calități pe care nu le-ai putut pierde la 30 de ani. Li se adaugă și maturitatea, experiența. Socotești, de aceea, că absența ta de pe lista de selecție este o nedreptate?

Albert pare frîmîntat. O clipă, am impresia că va izbucni, că-l voi revădea pe Albert cel mîndru, cel impulsiv. Răspunde însă mîngîind, parcă, cu talpa, pedala de frînă, controlînd-o:

— Nu arunc nici mănușa, nici prosopul abandonului. Dar îmi declar ambiția de a reintra în națională, voi lupta pentru asta. Cine a gustat, fie și numai o dată, din paharul gloriei de a juca în echipa țării, nu renunță la gîndul de a-l mai duce încă la gură, cît timp e jucător activ. Nu mi-a venit vremea retragerii; am doar 30 de ani și mai am încă veleități în fotbal. Consider că pot încă juca în națională. În fond, nu e important dacă ai 17 sau 30 de ani, ci dacă ai în inimă focul dorinței de a fi printre cei mai buni. Așa că... echipa Ungariei pentru meciul cu România nefiind încă alcătuită, s-ar putea să ne mai întîlnim, la 29 aprilie, la vestiarul «Nepstadionului»...

Îmi vin în mîntă cuvintele unui gazetar budapestan care scria, nu de mult: «Care țară, avînd un Albert de 30 de ani, și-ar permite să nu-l bage în lot?» Și privindu-l pe Albert, văzîndu-i scinteia din priviri, încep să cred că nu spune vorbe de circumstanță. De aceea, avansez cu întrebările; abordăm... echipa României.

— O cunosc destul de bine — spune Flori. Deși e tînără, are destulă experiență. Ultimii doi-trei ani au maturizat-o mult. Un jucător român, Dobrin de la F.C. Argeș, îmi place enorm. Știe fotbal cît oricare din marii ași europeni. Și, cum are și coechipieri excelenți, cred că sorții nu ne-au făcut un favor scoțîndu-ne România în cale.

— În condițiile luptei aprige dintre atacanți și apărători, angajată azi în fotbalul internațional de competiție, crezi că mai poți da același randament ca, să zicem, cu 4—5 ani în urmă?

Albert răspunde de parcă abia aștepta să audă această întrebare:

— Nu uitați că în 1964—65, jucam retras, avîndu-i în față pe Bene și pe Farkas. De ce nu mi-ar conveni și acum — sau, mai ales acum, — un asemenea rol?

Albert, din nou în echipa Ungariei? Și chiar în această primăvară, contra României?

El, jucătorul, o dorește.

Antrenorul nu respinge ideea. Vorbisem cu el doar cu două ore mai înainte și cînd am adus vorba de faptul că Albert nu e în lot, Illovszki intervenise, în traiectoria frazei mele, cu un plin de înțeles «nu e încă...»

BUDAPESTA, februarie

Radu URZICEANU

SEZONUL COMPETIȚIONAL BATE LA UȘĂ

Debutul sezonului oficial de primăvară este de-a dreptul furtunos; în prima sa săptămână, 5-12 martie, ni se oferă: o etapă din faza finală a «Cupei României» (cu cele 16 divizionare A la start!), două meciuri internaționale de mare calibru în cupele europene intercluburi (Steaua-Bayern München, U.T.A. — Tottenham) și reluarea campionatului național cu o etapă care include un derbi de dimensiuni, U.T.A. — Rapid.

Pregătirile reflectă, prin pulsul lor accentuat, acest «start plin». Echipele divizionare A s-au întors sau se află încă în turnee peste hotare, actualmente găsim-le în faza cristalizării și omogenizării formațiilor pentru primele dispute. Nivelul meciurilor de pregătire este în creștere, ajungându-se acum la «A» contra «A» sau la partide cu parteneri de valoare ridicată de peste hotare. Dificultatea sezonului de primăvară — în care se vor decide titlul de campion, câștigarea Cupei, primele locuri în clasament, deci participarea în viitoarea ediție a Cupei U.E.F.A., ca să nu mai vorbim de... evitarea retrogradării — toate acestea obligă.

Pășim însă într-un sezon cu mari obligații și pentru echipa națională. Ea a revenit, zilele trecute, din tradiționalul turneu de pregătire de iarnă, efectuat în acest an, după cum se știe, în Turcia și Grecia, și în urma căruia Angelo Niculescu a avut posibilitatea să-și contureze prima «osatură» de formație pentru meciul amical cu Franța și cele două partide cu Ungaria din «sferturile» Campionatului european.

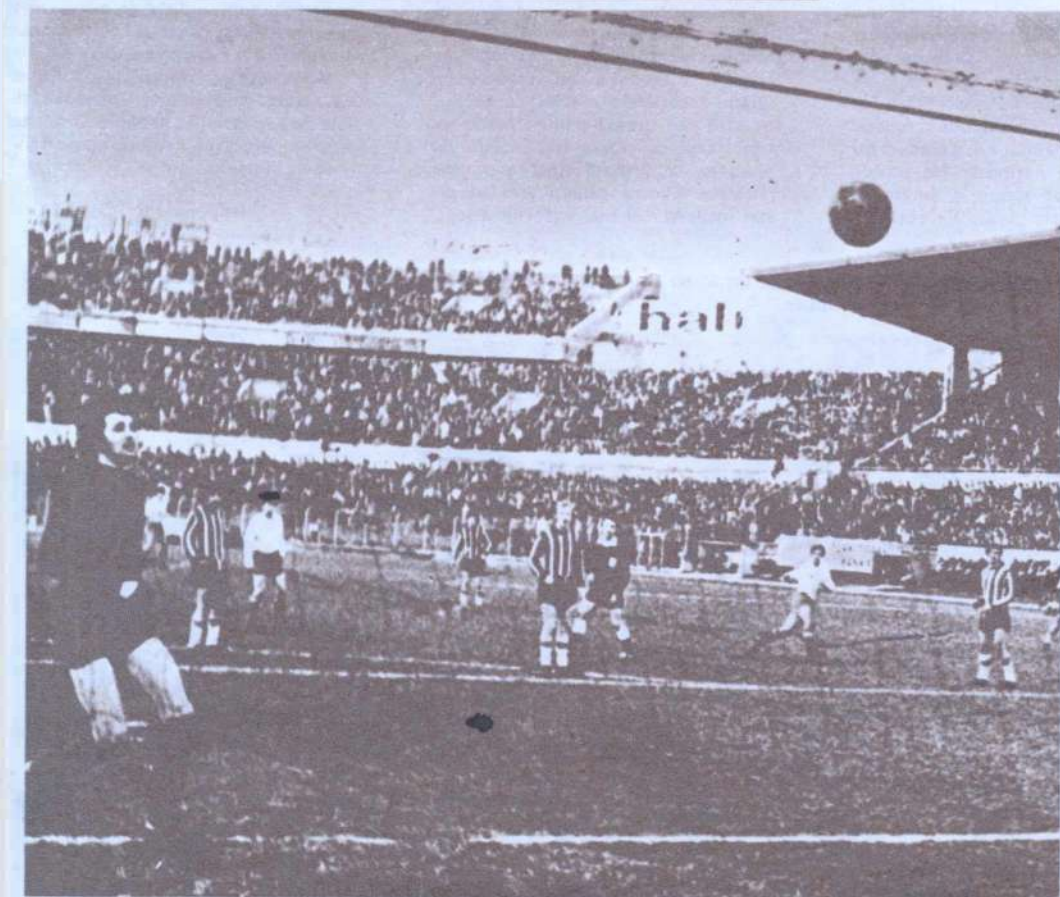

SĂTMĂREANU în alertă!

Bineînțeles, prezența în lotul național a fundașului dreapta clujean Crețu nu înseamnă... abandonarea — și cu atât mai puțin abandonul! — lui Sătmăreanu. Cu toate acestea, observatorului atent al vieții interioare a lotului tricolor nu-i poate scăpa un fenomen absolut obiectiv: încă unul din posturile «senatoriale de drept» ale unsprezeceului național este scos la... licitația valorică, este supus concurenței din care trebuie să iasă învingător cel mai bun.

Sătmăreanu simte, deci, amenințarea mai tinărului său concurent. De aceea, pregătindu-se pentru reluarea campionatului, ca și pentru meciul cu Bayern München, el are în vedere și postul în națională! Frumoasa lui carieră sportivă simte nevoia unei noi împliniri și de aceea fundașul stelist își începe fiecare antrenament cu gândul la meciurile cu Ungaria și — de ce nu? — la turneul final al C.E. Il vedeți, în această fotografie, exercinând șutul cu stîngul. Ceea ce înseamnă că «Lajos» dorește să fie, în această primăvară, cu adevărat un jucător «fără reproș».

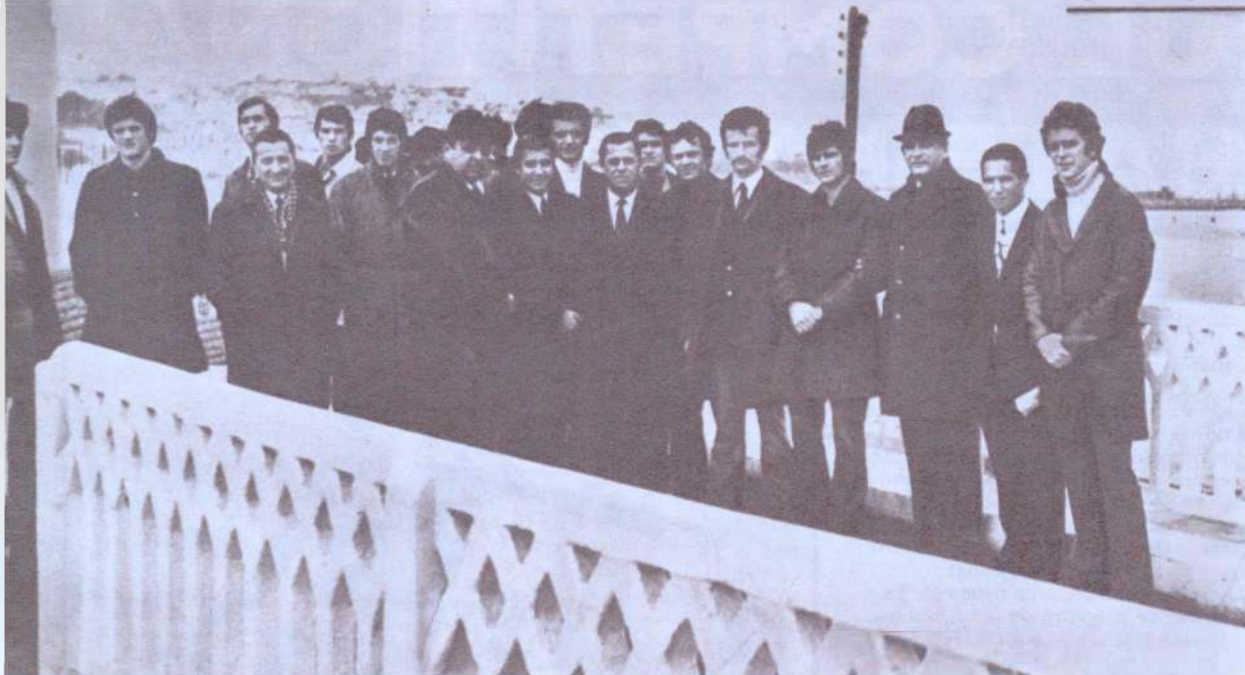
2 **ÎN FOTOGRAFII:** 1. Radu Nunweiler controlează calm balonul. Apărătorul turc, căzut la pământ, nu-l mai poate incomoda.

2. În meciul de pregătire pe care lotul l-a susținut la Istanbul, cu Fenerbahce (2-0), Deleanu înscrie spectaculos, printr-o «bombă» de la peste 20 de metri.

3. Nerăbdarea cu care iubitorii fotbalului așteaptă reîntîlnirea cu sportul lor favorit este grăitor ilustrată de această fotografie, adusă de la Brașov de colaboratorul nostru Ludovic Adorjan: la meciul Steagul Roșu — Spartak Subotiza, tribunele sînt pline.

3

La Tanger, pe malul Mediteranei, cu puțin înainte de vizitarea portului.

OLIMPICII AU REFUZAT PREJUDECATA INFERIORITĂȚII DE EXPRESIE

Se cunosc rezultatele. Și scorul general (10—4) se cunoaște. Dar turneul marocan, turneu fără înfrângere, contează, mai ales, dincolo de rezultate. În primul rând pentru că noua echipă olimpică s-a comportat din start ca o... veche echipă. Ca o veche echipă matură, cu structură bine definită, chiar dacă până la debutul african «cei 17» nu făcuseră decât două antrenamente sub bagheta lui Gheorghe Ola; și acelea pe zăpadă. Noua echipă olimpică, altfel spus reprezentativa secundă a țării, a refuzat de la bun început prejudecata inferiorității sale de expresie față de «familia mondialului», și ambiția aceasta poate fi un mare câștig pentru fotbalul nostru.

INTR-UN FEL, noua formație olimpică a fost obligată să nu se comporte decât la nivelul unei vechi și mature echipe. Cum adică a fost obligată? A doua zi după ce a sosit la Casablanca, în miștile lotului a căzut ziarul «Maghreb Informations». Cotidianul respectiv publicase fotografia lui Dobrin, iar de-debutul ei își manifesta speranța că «idolul din Pitești va oferi publicului marocan ceva din marele său talent». Echipa noastră olimpică era prezentată, pur și simplu, ca «naționala României, cea care a fost în Mexic la Campionatul Mondial». Confuzia aceasta, odată făcută, însemna o responsabilitate în plus pentru băieții lui Gheorghe Ola și Cornel Drăgușin. Și Gheorghe Ola a lansat atunci... moneda de schimb: «Dacă publicul ne cunoaște ca prima reprezentativă, nu ne rămâne decât să jucăm... ca prima reprezentativă».

În seara zilei de 30 ianuarie, după primul joc, cel cu naționala Marocului (gazdele, urmărind facilitarea unei izbînzi de palmares, au schimbat subit programul, oferindu-ne chiar

din primul joc pe cel mai reprezentativ adversar), după acel 4—2 pentru echipa noastră, corespondentul ziarului «Corriere dello Sport», Luigi lo Bianco, întreba cu subînțeles: «Nu-i așa că, astăzi, a jucat prima echipă a României!». Mai puțin scorul, cât mai ales jocul echipei române părea incompatibil cu ideea primei întâlniri cu mingea a celor 15 jucători folosiți. Următoarele trei partide aveau să confirme nesperata omogenitate a echipei și transpunerea crezului teoretic al jocului ofensiv într-un mijloc de existență.

ORICE bilanț se discută în funcție de adversari. Primul nostru adversar a fost, totuși, naționala Marocului, care, orice s-ar spune, a participat la ultima ediție a C.M., obținând

acele rezultate surpriză (1—2 cu R.F.G. și 1—1 cu Bulgaria). Schimbă puțin față de «expediția mexicană» (în primul rând s-a schimbat antrenorul, astăzi fiind la cîrma echipei spaniolul Barinaga), naționala Marocului are câteva personalități de certă valoare internațională: Larbi, Bouall, Tazi, Boujma, Alali. I-a lipsit în jocul cu noi un cuplu de fundași centrali de talie internațională, iar în prima repriză i-a lipsit mobilitatea tactică. În privința naționalei Marocului nu trebuie să uităm esențialul: meciul cu echipa noastră reprezenta pentru gazde ultimul test cu câteva zile înainte de plecarea la turneul final al «Cupei Africii». Dintre ceilalți trei adversari întâlniți, cel mai puternic a fost,

paradoxal, selecționata Nordului, alcătuită din două divizionare B. Forța de joc a acestei echipe a fost cel puțin egală cu aceea a unei formații din prima parte a primei noastre divizii. Cealaltă selecționată de club întâlnită, în nocturnă, la Casablanca, a însemnat, practic, doi adversari tenaci, luți și uneori duri, pentru că în acest meci gazdele au folosit... 18 jucători. Mai modestă a fost replica echipei clasată pe locul III la vremea respectivă, în campionatul marocan, echipa M.A.S. din Fes, formație cu patru internaționali, cu calități fizice și tehnice, dar cu un moral subțire. Nu-i mai puțin adevărat, însă, că tactica olimpicilor și ritmul sufocant de la începutul fiecărei reprize au inhibat pur și simplu teamul din Fes. În jocurile cu acești patru adversari, disputate într-un interval de... șapte zile, olimpicii au înscris zece goluri și au avut cel puțin încă 15 mari ocazii de a marca. Numărul acesta de ocazii ratate ar putea reprezenta o carență, după unii. Să reținem, însă, mai întâi numărul golurilor înscrise.

TURNEUL a însemnat, de fapt, acul de naștere al echipei olimpice. Pentru că Gheorghe Ola a plecat în Maroc cu un lot de 17 oameni pentru sondaj și s-a întors cu o echipă conturată, capabilă de acumulări superioare (mai mult calitative, mai puțin cantitative) până la «ora München», care pentru noi înseamnă 21 mai, ziua meciului decisiv cu Danemarca. Nașterea rapidă a noului echipe olimpice, mai rapidă decât credea chiar noul său antrenor principal, demonstrează competența selecției, dar și valoarea jucătorilor strinși în lot, dintre care Ghiță, Pop, Ruglubei, Jercan și Simionas au fost cei mai buni.

LA ORA ACTUALĂ, se poate spune că avem o echipă olimpică. O echipă care din necesitate stringentă nu mai poate fi dizolvată (se cunosc cazuri!). Echipa aceasta, care a dovedit reale virtuți, — și nu uitați, totuși, etapa de pregătire în care s-a aflat în turneul marocan — are nevoie acum de multă încredere, așa cum a avut-o cîndva echipa națională. Pentru că această nouă echipă olimpică poate progresa, sub ambiția de afirmare a tuturor jucătorilor și seriozitatea antrenorului Gheorghe Ola.

Noua echipă olimpică a refuzat din start prejudecata inferiorității sale de expresie. Ea trebuie să refuze și prejudecata că drumul spre München va fi ușor.

Mircea M. IONESCU

Primul antrenament, la Casablanca, pe un teren care n-a suportat în existența lui mingea de fotbal. Pentru olimpicii noștri a fost o excepție de câteva minute.

Prompt la întâlnirile cu „mingile-gol“

RUGIUBEI:

«In meciul cu U.T.A. am vrut, cu prețul oricărui efort, să înscriu un gol...»

(Foto: S. BAKCSY)

- «Sper să devin golgeter, pentru că în divizia A există doar un singur Lereter!»
- Fiecare atacant trebuie să aibă un mic șiretlic
- Rugiubei III, cel mai plăcut subiect de discuție

Rugiubei este un jucător la ordinea zilei (cotidienele din Maroc i-au publicat fotografii mari, au scris despre el mai mult decât despre oricare alt atacant în lotul olimpic). Un atacant care, în toamna anului trecut, i-a făcut pe toți portarii Diviziei A să-l supravegheze atent. Rugiubei poate deveni un golgeter detașat și merituos, pentru că face, în joc, din fiecare minge o... problemă pentru apărarea adversă. Băcăoanul — nu prea dotat

tizicește (1,73 m înălțime, 70 kg) — este tipul atacantului care anticipează cu exactitate traiectoriile cele mai curioase ale mingilor. El nu așteaptă baloanele, ci pornește decis în întâmpinarea lor. Din astfel de joncțiuni prompte s-au născut toate cele 11 goluri pe care le-a marcat în turul campionatului, unul mai frumos ca altul; cel mai spectaculos dintre toate fiind cel din meciul cu Universitatea Craiova (plonjon de câțiva metri, lovitură de cap precisă și imparabilă).

Lui Rugiubei i-au lipsit ambiția și voința pentru a deveni golgeter la 19 sau 20 de ani. I-au lipsit o întreagă echipă care să-l integreze și să creadă în el, un antrenor perseverent și exigent, o familie care să-l atragă spre casă pe drumul cel mai scurt. Acum însă...

— Crezi că vei câștiga titlul de golgeter?
— Sper. Pentru că în divizia A este un singur Lereter...

— Ce vrei să spui?
— La Bacău, în meciul cu U.T.A., am vrut cu prețul oricărui efort să înscriu un gol, să mă detașez de Oblemenco. Calm, înaintea partidei, Lereter mi-a spus: «Altădată, azi în nici un caz!» Am fost la un pas de gol. Dintr-o poziție foarte bună am reușit spre poartă, dar Lereter n-a fost de acord... devenind el în gol mingea, răpindu-mi astfel posibilitatea marcării celui de-al 12-lea gol al meu în tur. Cred însă că în retur, folosind mai des șiretlicul

cu care am învins Steaua și Dinamo, voi reuși să marchez cel puțin încă 11 goluri...

— Șiretlic?
— Fără unul sau două șiretlicuri în joc, nu se mai poate... Există meciuri în care oricât ai încerca să marchezi, oricât de mult ai șuta, portarul advers scoate totul, parează totul. Până când nu încerci ceva aparte. Pe mine, portarii mă știu de... dreptar, că trag numai cu dreptul, că stingul meu e... mort. Așa au considerat și Haidu și Andrei, pesemne. Mi-au apărat șuturi grele, dar i-am învins pe amândoi, marcându-le goluri cu stingul, prin devieri ușoare ale balonului...

— Rugiubei de astăzi este aproape în totalitate o-pusul atît de mult-criticatului Rugiubei de ieri. La 25 de ani nu-s tîrziu regretele. Totuși, ce regreți cel mai mult?

— Faptul că n-am întîlnit-o pe actuala mea soție cu cinci sau șase ani mai devreme. Am pierdut cîțiva ani buni. Am pierdut și marea șansă de a fi jucat lîngă Emîl Dumitriu în acea furtunoasă echipă care a dus în Giulești primul titlu de campioană. Se aflau însă înaintea mea Ion Ionescu, Oblemenco, Kraus. Regretul este compensat prin aceea că astăzi joc lîngă Dembrovski, într-o formație cu Ghiță, Mioc, Velicu, Vătafu, Dușan, formație care vrea și se străduiește să se mențină pe locul cîștigat în toamnă pentru a putea participa într-o competiție europeană intercluburi.

În orice caz, cuplul de atacanți centrali Dembrovski-Rugiubei nu va dezamăgi nici în retur...

— Promisiunea pare... confecționată. Gata pregătirii.

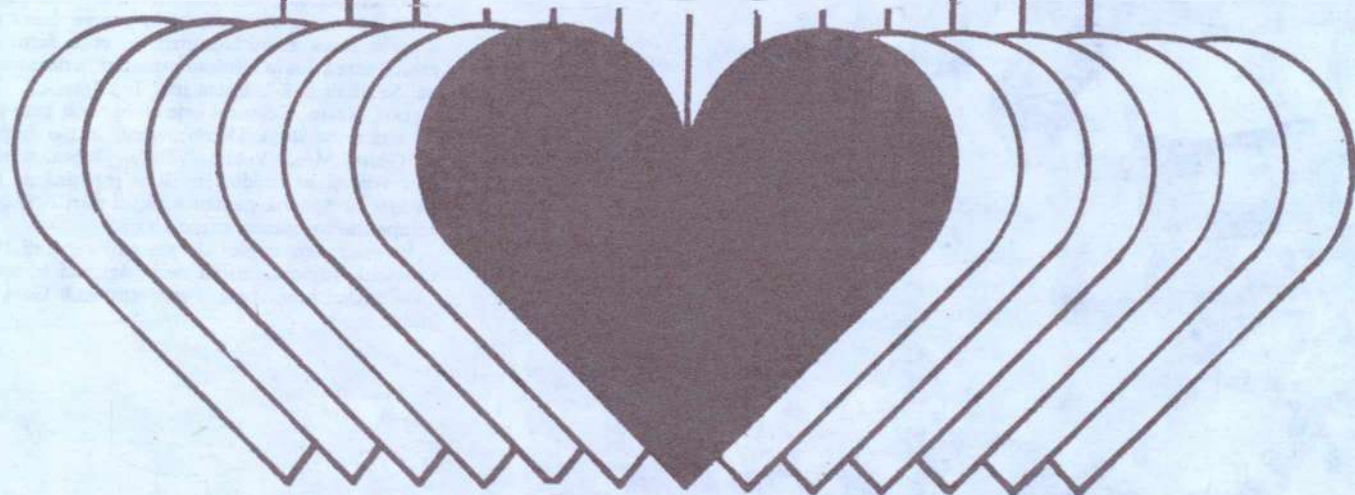
— Văd că nu vreți să mă credeți! Cu un an în urmă, la Poiana Brașov v-am promis că Dembrovski și Rugiubei vor alcătui un bun cuplu de atacanți centrali, că veți scrie despre un alt Rugiubei. Eu unul consider că am avut dreptate. Acum puteți scrie altceva. Că doresc nespus de mult să fac parte din «11»-le care va intra pe teren, în ziua de 21 mai, pentru a fi opus Danemarcei și mai ales să marchez un gol. Poate chiar golul calificării...

Rugiubei nu-i un interlocutor «vorbăreț». Răspunde greu la întrebări. Dar răspunsurile nu vin pe căi ocolite, ci direct, prompt, sînt rezeși și concise. Toate pe fondul unui zîmbet larg și permanent întipărit pe chipu-i. În seara cînd lotul olimpic s-a înapoiat din Maroc, precipitat a dat o... fugă pînă în cartierul bucureștean Militari pentru i-și îmbrățișa părinții. Puțin mai tîrziu se afla în acceleratul 503. În drum spre casă.

La Casablanca, la Fes sau la Tanger îl interesaseră în mod deosebit... jucăriile. Puțini cunoșteau faptul că numai cu două luni în urmă se născuse la Bacău... Rugiubei III. Mugurel e singurul «subiect» despre care Mihai Rugiubei discută cu o plăcere cu totul și cu totul aparte. Iată de ce pe Rugiubei nu-l mai tentează o noapte petrecută-n București! Semnificativ adevăr...

Laurențiu DUMITRESCU

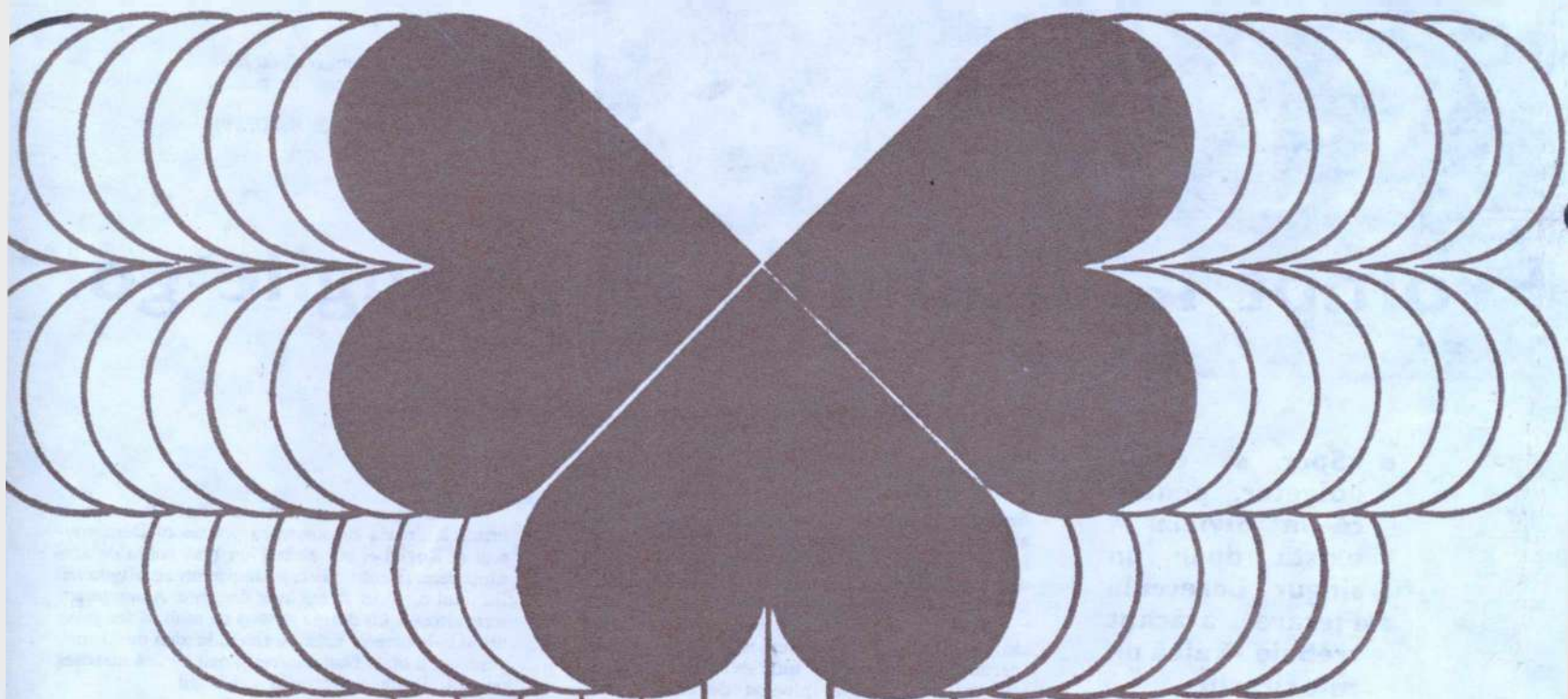
ORICE DAR
ATRĂGĂTOR
POATE FI UN
MĂRTIȘOR

27 FEBRUARIE

MĂRTIȘOR 72

8 MARTIE

tradițional
prilej
de a oferi
nenumărate
cadouri

Alegerea fiind, fără
îndoială, dificilă,
vă recomandăm:
PODOABE
COSMETICE
TRICOTAJE
CONFECȚII
ÎNCĂLTĂMINTE
DULCIURI

RECOM

INVITATA NOASTRĂ

Elena MOIS — studentă în anul I la I.E.F.S.
● 20 de ani ● 161 cm ● 50 kg ● 59 cm (talie).
● Maestră a sportului la patinaj artistic, de 7 ori deținătoare a titlului de campioană republicană. În afară de sportul îndrăgit, o mai pasionează muzica de toate genurile.

Foto: Ion MIHĂICA

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

L.M. CRAIOVA — Supravegherea permanentă a siluetei și greutateii corpului nu este nici «preocupare minoră» și nici «dovadă de frivolitate», așa cum greșit vă spun unele dintre prietenele dv. Grijă pentru sănătate și frumusețe este obligația oricărui om civilizată și cu atât mai mult a unei tinere fete de 18 ani. De aceea vă indicăm cu plăcere câteva criterii prin care să vă apreciați starea de nutriție și să o dirijați astfel încât să ajungeți la greutatea corporală optimă.

Primul la care puteți apela este examenul somatoscopic (cu ajutorul privirii). Reliefuri osoase accentuate, evidențierea coastelor prin adâncirea spațiilor intercostale și în general aspectul «coltușos» al corpului sunt semnele unei stări de nutriție deficitare. Stergerea reliefulurilor osoase, «astuparea» spațiilor intercostale și aspectul «plin» al corpului sunt din contra dovezi ale unui excedent ponderal.

Acest mijloc de apreciere e foarte simplu, dar păcătuiește prin lipsa lui de precizie. Îl puteți completa măsurând grosimea stratului celulei subcutanate, care constituie «magazia» unde se depun rezervele dacă alimentația este prea abundentă și la care se apelează când consumul de energie din timpul diferitelor activități nu se acoperă integral prin alimentație. Între degetul mare și cel arătător, așezate la distanța de 5 cm unul de altul, se prinde pielea de pe abdomen și se strânge, formându-se o cută. Să vă considerați cu atât mai satisfăcută cu cât această cută măsurată la baza ei are grosimea mai apropiată de 2 cm (la bărbați 1 cm). Trebuie să slăbiți sau să vă îngrăsați dacă grosimea cutei este mai mare sau mai mică de 2 cm.

S-au stabilit indicații și din corelarea greutateii cu înălțimea corporală. Un indice de largă răspundere este cel imaginat de Broca (greutate=înălțimea-100). Acest indice are însă dezavantajul de a fi prea «darnic» cu numărul de kilograme. El expune la erori frecvente chiar dacă îi aplicăm corecțiile recomandate de Brugsch și scădem cifra 105 din înălțimile cuprinse între 165—174 cm și 110 din cele de 175—184 cm.

Indicații mai apropiate de realitate obțineți calculând numărul de grame ce revin fiecărui cm de înălțime prin formula preconizată de Quételet. (Greutatea în gr/înălțimea în cm)

Pentru vârsta dv. greutatea optimă este atinsă când indicele Quételet are valoarea 335 gr (la băieții de 18 ani indicele optim are valoarea 345 gr; la adulte 360 gr și la adulți 400 gr.)

Pentru că sinteti sportivă, e bine să rețineți, ca punct de reper, și cifra greutateii din perioada când ați realizat cele mai bune performanțe, deoarece forma sportivă se caracterizează printr-o stare de nutriție adecvată caracteristicilor proprii fiecărui sportiv.

După cum vedeți stabilirea greutateii corporale optime constituie o problemă mult mai complicată decît ar părea la prima vedere. Atrăgîndu-vă atenția că fiecare dintre criteriile menționate expune la erori dacă este folosit izolat și recomandîndu-vă să apelați la cît mai multe dintre ele, sper să găsiți în răspunsul nostru ajutorul pe care ni l-ați solicitat.

Conf. dr. Miron GEORGESCU

Muzică și sport

În continuarea raidului-anchetă, inițiat de revista noastră în rîndul creațiilor de artă, ne-am adresat acum tovarășului Laurențiu PROFETA, personalitate marcantă a vieții muzicale românești. Compozitor cu o bogată activitate — acoperind o largă arie de realizări (muzică pentru balet, vocală — simfonică, pe versuri de Tudor Arghezi, St.O. Isăil, Eugen Frunză, Căcrone Teodorescu etc., muzică ușoară și pentru filme, liederuri) — Laurențiu Profeta și-a legat numele de corurile pentru constructorii vieții noi, pentru tineretul nostru, prin cîntecul de un vibrant patriotism ca: «Poemul Patriei», «Cantata Patriei», «Cîntec de tărăș», «Cîntec pentru tinerete», «Cîntecul constructorilor», «In echipa de muncitori» etc.

Dar compozitorul, laureat al «Premiului George Enescu (în 1946) și al «Premiului Uniunii compozitorilor (1968 și 1969), deține și importantul post de secretar al Uniunii compozitorilor din România, de unde pot porni impulsuri noi de îndrumare a muzicii românești din zilele noastre.

În această dublă calitate — autor de avîntată muzică tinerescă și îndrumător al actualității muzicale românești — am considerat că tovarășul Laurențiu Profeta are un cuvînt greu de spus și în ceea ce privește legătura dintre Artă și Sport.

— Nu credeți că este necesară prezența compozitorilor noștri și în imediata apropiere a stadioanelor și a sălilor de sport, spre a da tineretului sportiv muzică mobilizatoare de energie, de ridicare a stăchetii exigenței?

— În calitate mea de compozitor și de secretar al Uniunii Compozitorilor din România pot să vă spun că mulți dintre creatorii muzicii românești sînt dornici să-și extragă teme de inspirație din viața sportivă, știind cîtece care să constituie un îndemn pentru toți cei ce se întrec pe stadioane sau practică un sport în timpul nemărginit al Naturii, pe văle și munții patriei, pe căile de apă din țară și de pe alte meridiane ale globului, pentru cei care ne reprezintă la Olimpiade, la campionate europene și mondiale. Aceste superbe eforturi, care îmbracă și forme de înaltă plasticitate, nu pot să nu fie celebrate în poeme muzicale și cîntate, iar ritmul alert al întrecerilor trebuie să găsească o adecvată corespondență în marșuri de îndemn și îmbărbătare pentru toți sportivii, în cîtece de laudă pentru cei mai buni exponenți ai sportului românesc.

Și toate acestea nu sînt deziderate pistonice, care să fi rămas numai în faza visurilor de muzicanți, ci ele au devenit obiective concrete ce au fost amplu dezbătute în ședințele Uniunii Compozitorilor, organizație care vrea să răspundă prin fapte înaltelor comandanțe ale Artii.

— Sub ce forme poate da roade colaborarea dintre muzică și sport?

— Una din obișnuitele modalități de creație era concursul. Dar tot atât de eficient, dacă nu chiar și mai fructuos, consider că poate fi organizarea unor lăutării tripartite: compozitori, poezi și sportivi, în cadrul cărora reprezentanții muzicii să se lase pătrunși de eșoul și etosul întrecerilor de pe stadioane, pentru a ne da lucrări de vibrantă autenticitate, deopotrivă așteptate de slujitorii Euterpei și Polymniei, dar, mai ales de uriașă masă a sportivilor și a suportereilor din toate colțurile țării.

— Care ar fi formele de exprimare muzicală pentru impulsionearea sportului?

— O primă formă este, bineînțeles, marșul, care prin cadențele sale și prin cuvintele pline de elan, este destinat să îmbărbăteze o echipă sportivă, s-o ducă pe aripile victoriei.

Dar această lume pasionată și pasionantă a sportului poate servi și compozitorii — ca și de libretişti și textieri talentați prin toate genurile muzicii moderne: opereta, baletul, canțata, uvertura simfonică, aria de muzică ușoară, care să ritmeze și să dinamizeze oriunde și oricînd activitatea sportivilor noștri — fete și băieți — din toate ramurile: atletism, gimnastică, fotbal, volei, baschet. Nu vă amintim faimosul balet, cu același nume, realizat de ansamblul coregrafic al Operei Mari din Paris?

D. MORARU-SLIVN

„I like BRUNDAGE“

„Îmi place Brundage — acesta este textul insignei pe care o poartă boberul elvețian Max Forster. Boberii se consideră printre cei mai puri amatori. Din acest punct de vedere, ei au toate motivele să se declare de acord cu principiile d-lui Brundage, președintele Comitetului Olimpic Internațional, care a combătut cu fermitate tendințele de profesionalism manifestate de unii dintre sportivi.

I like Brundage

FOTBALUL LA EXPOZIȚIE

La Galeria de artă ale fondului plastic din Oradea s-a deschis expoziția de fotografii a fotoreporterului Ștefan VILIDAR de la ziarul local «Făclia». Între numeroasele exponate care prezintă aspecte și secvențe din activitatea cotidiană, un loc de frunte îl ocupă fotografiile pe teme sportive. Vă prezentăm două dintre acestea: «Convingerile reciproce» și «Fotoreporterii înfruntă ploaia».

Ilie GHIȘ

sportul - a doua pasiune

GEORGE PAUL AVRAM

Tînărul actor George Paul Avram a debutat pe scena Teatrului Național «I.L. Caragiale» din București în anul 1966, la 26 de ani. În repertoriul său sînt înscrise roluri din piesele «Nunta înăngerată», «Castiliana», «Părinții teribili», «Regina de Navarra», «Travești», «Take, Janke și Cadre», «Să nu-ți faci prăvălie cu scorb».

O împlinire recentă, petrecută pe scenă, l-a făcut cunoscut în rîndul amatorilor de sport și totodată... invitat al rubricii noastre. În seara în care a avut loc la Paris victoria strălucită a lui Năstase asupra americanului Smith, George Paul Avram interpreta rolul unui fan pasionat după cursa de cai, în spectacolul cu piesa lui Eugen Barbu «Să nu-ți faci prăvălie cu scorb». La un moment dat, el s-a năvălit în scenă strigînd: «Tată, vin de la un meci, a învins Năstase!». Spectatorii au rămas surprinși timp de cîteva secunde de... ineditul replicii, după care a izbucnit un ropot furtunos de aplauze.

— În seara aceea, simțeam pulsul său altfel decât de obicei — ne spune George Paul Avram. După o săptămîină de dispută, se pocetiuă într-un fel soarta tenisului românesc, prin victoria lui Năstase. Colegii mei analista înfrigurată în culise un transistor, iar în pauzele spectacolului se îngărmădeau să dea telefoanele acasă, regretînd poate că nu se află în fața televizorului. Era un meci care a făcut vîlvă. La un moment dat, ieșind din scenă, am aflat de la un coleg despre victoria. Am vrut să-mi împărtășesc bucuria cu toți spectatorii și am făcut o divagație de la text, replica mergînd înalt

foarte bine pe situația. A fost ceva spontan...

— Și urmarea?

— În sală ovăștile au durat aproape cinci minute. Eu însă aveam emoții la gîndul că n-am respectat textul. Am fost însă felițat de toți colegii, cam în modul acesta: «Bravo Paul, în sfîrșit ai avut și tu o idee genială!»

— Îmi amintesc că întîmplarea n-a trecut neobservată, și chiar a doua zi Cristian Topescu a anunțat-o în emisiunea de sport a televiziunii. Pornind de la acest fapt, n-am să te mai întreb dacă îți place sportul. Ar fi de prisos. Te rog însă să-mi spui care-ți sînt preferințele...

— Să încep cu o veche pasiune, dar din păcate abandonată: fotbalul. Cu timpul însă... și cu vechile iubiri sînt aproape întotdeauna înlocuite cu altele noi. În timpul meu liber sînt însă prieten cu tenisul, fotbalul și gimnastica, disciplina pe care le practic cu multă plăcere.

— Consideri că sportul îți este util în viața de toate zilele?

— Un actor are nevoie de mobilitate, de elasticitate deosebită, de siguranță în mișcare, pe care nu le poți obține decât în fațetele de o bună condiție fizică. De aceea consider sportul indispensabil profesiei mele. Este lucrul prin care orice artist îmbucătățește și armonia, dînzînd spre perfecțiune. Iar în sport poți găsi aceste lucruri...

— Am auzit că în afară de teatru te pasionează pictura și sculptura. De altfel ai și cîteva lucrări expuse la Ateneul Tineretului și la Muzeul Teatrului Național...

— E adevărat, dar prefer să nu discut despre acestea, pentru că și-aș răpi prea mult timp.

— În fecheiere îți sugerez să încerci o sculptură inspirată de sport. Astfel ai reuși să îmbini în mod fericit două din pasiunile tale...

Violeta ANTONIU

MICROMOTIVE SPORTIVE

Crosa e... nevasta crosului? Incepătorii la bob sînt... bob-oci. Hocheiștii, de prea multă încălzire ropește... patinoarul! Există probe de coborîre. Dar de urcare? Amoniac: dopingul patinoarului artistic. Se-nfîlțește munte cu munte, d-șchiur cu... brad. În schiștii toți sportivii merg ca pe sîrmă. Tiți GHEORGHIU — Vaslui

8 GREȘELI...

Copiind desenul de sus, ca de obicei caricaturistul Octavian COVACI a putut... scăpa de cele opt greșeli, care vă invită să le descoperiți.

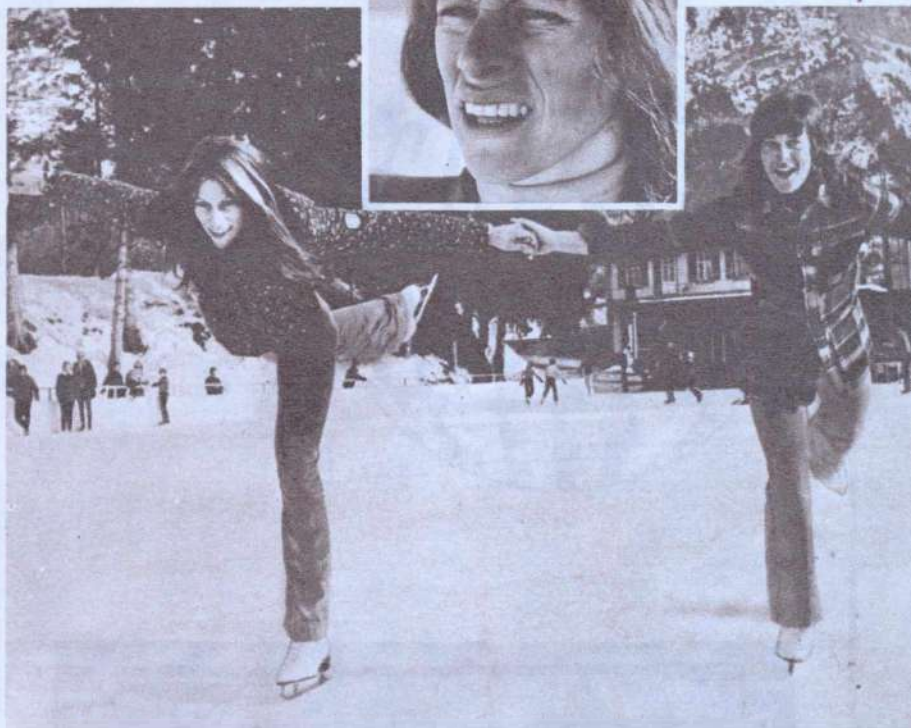
DIVERTISMENT...

Aceste două patinatoare sînt, de fapt, două mari vedete ale schiului internațional. Este vorba de campioanele franceze Françoise Macchi (stînga) și Britt Lafforgue. După cum se poate vedea, nici patinajul nu mai are secrete pentru ele, cu toate că îl practică numai ca divertisment între două concursuri de schi... (În medalion, Françoise Macchi — accidentată în ajunul startului olimpic de la Sapporo).

INSTANTANEE LA SAPPORO

Jocurile Olimpice de iarnă de la Sapporo s-au terminat. Printre ultimele imagini... vîinate de fotoreporteri se numără și acestea două, care nu mai sînt legate de concursuri. Sus, doi sportivi austrieci, fericiți că delegația lor a cucerit medalii de aur, argint și bronz, au hotărît să ducă acasă, ca amintire din îndepărtata Japonie, două frumoase «ghetse». Jos, doi olimpici francezi. Cu umorul lor binecunoscut, reprezentanții cocoșului galic își fac valizele zîmbind: «Cu atîția favoriți în delegație, ne întorcem acasă fără nici o medalie de aur!»

GALA SPORTIVĂ

Nu vă prezentăm o... paradă a modei și nici un grup de actori, ci o echipă de elită a sportivilor din Republica Democrată Germană. De la stînga la dreapta: Wolfgang Nordwig (campion european la săritura cu prăjina), Roland Matthes (recordman mondial la natație), Brika Zuchold (campionă mondială la gimnastică), Jürgen Haase (atlet, specialist în curse de fond), Karin Balzer (recordmană mondială la 100 m garduri), Ingeborg Lohse, Rita Kühne, Helga Seidler, Monika Zehrt (componentele ștafetei de 4x400 m, recordmană mondială).

CICLIȘTI PE SCHIURI

Sportivii din lotul de ciclism al Cehoslovaciei au schimbat bicicletele cu schiurile. Sub conducerea antrenorului Kamil Hatapka, cicliștii cehoslovaci au început, încă de pe acum, pregătirile pentru «Cursa Păcis», sus, în munții Tatra. Din programul de pregătire: zilnic o cursă de 25-40 km pe schiuri.

PELE — un fotbalist plătit regește...

BRAZILIA țara unde fotbaliștii sînt săraci

Ziaristul Luis Pedemonte, de la «Prensa Latina», a prezentat cititorilor un reportaj pe marginea unei triste constatări a revistei braziliene «Placar», din Sao Paulo. În-

...AFONSIHO — un fotbalist nemulțumit.

tr-un documentat articol, el arată că în pofida faptului că Brazilia are milioane de jucători de fotbal, dintre aceștia doar 25—30 sînt bine plătiți, ceilalți primind salarii modeste, cu care abia pot (și uneori nici nu reușesc) să-și acopere cheltuielile strict necesare.

Revista «Placar», un magazin sportiv în exclusivitate, publică și un interviu cu celebrul Pelé și tînărul fotbalist Afonso, de la Vasco da Gama, student în medicină. Concluzia după discuția cu cel doi fotbaliști a fost că în Brazilia numai echipele mari din Rio de Janeiro, Sao Paulo sau Minas Gerais pot oferi salarii respectabile jucătorilor lor. În restul țării, fotbaliștii primesc salarii mici și se poate afirma, pe bună dreptate, că Brazilia este o țară unde fotbaliștii sînt... săraci, cu toate că trofeul «Jules Rimet» le aparține acum definitiv.

Afonso, de la Vasco da Gama, se arată a fi foarte... îndrăzneț în ideile sale, dorind ca fotbalul din țara sa «să se bucure de condiții optime de încurajare din partea statului». Tînărul student în medicină a cerut ca toți fotbaliștii brazilieni să beneficieze de un tratament mai bun din partea cluburilor. În continuare, Afonso, care i-a impresionat pe ziaristi datorită con-

cepțiilor sale, a spus: «Cariera unui jucător de fotbal este scurtă. Fiecare fotbalist trebuie să dea totul în decurs de aproximativ zece ani, cît durează această carieră. De aceea cred că măcar în patru din acești zece ani jucătorii de fotbal trebuie să semneze contracte avantajoase. Cred că a sosit clipa cînd organizațiile sportive din țara noastră trebuie să facă ceva și pentru fotbal».

La rîndul său, Pelé a arătat că după cel de al treilea campionat mondial, cîștigat de selecționata Braziliei, el a luat legătura cu unele personalități ale sportului și a făcut propuneri pentru îmbunătățirea situației materiale a fotbaliștilor. Dar nici pînă astăzi nu s-au rezolvat problemele acute ale fotbalului brazilian.

Afonso a subliniat că fotbaliștii brazilieni, referindu-se la cei «mici», nu se bucură nici de asis-

tență medicală. El a dat ca exemplu cazul jucătorului Fefeu, care, suferind o gravă fractură, nu va mai putea juca niciodată fotbal. În legătură cu acest aspect, studentul în medicină a spus: «Noi avem invalizi din rîndurile fotbaliștilor. Ar trebui să se facă o lege a pensiilor sau alte legi care să protejeze jucătorii accidentați pe stadioane».

Tot în acest articol, Pelé i-a criticat pe unii membri ai Confederației braziliene de sport, care, «dînd dovadă de plictiseală», nu se ocupă de rezolvarea problemelor vitale ale fotbaliștilor.

«Se poate spune în încheiere», subliniază în articolul său ziaristul Luis Pedemonte, «că în spatele unei constelații bine plătite a vedetelor fotbalului brazilian se află mii de jucători profesioniști care au un salariu insuficient pentru a-și acoperi cheltuielile necesare traiului».

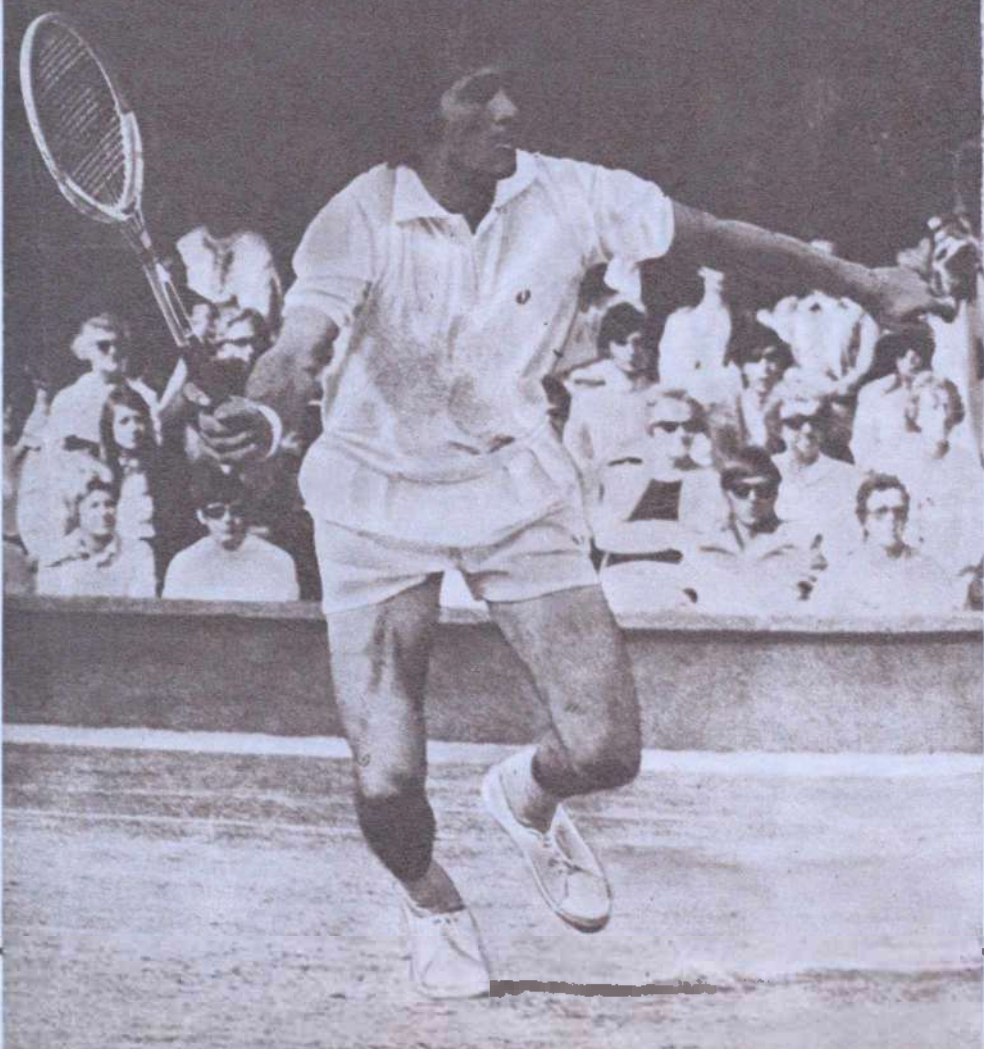
FAȚĂ în FAȚĂ CELE DOUĂ TENISURI W.C.T. contra F.I.L.T.

«Eu organizez campionatul mondial» — spune miliardarul Lamar Hunt.

Pentru a pune lucrurile la punct, Ilie Năstase i-a învins pe toți așii profesioniști, la Wembley...

«Toate terenurile care găzduiesc pe profesioniști vor fi suspendate...» — răspunde președintele F.I.L.T., Alan Heyman.

Totul a început într-o frumoasă după-amiază de iunie a anului 1947. Tânărul american Jack Kramer, abia liberat din armată, venise la Wimbledon cu ambiții mărețe. Nu-l anima numai dorința de a cuceri titlul de cel mai bun tenisman din lume în fața tribunelor cu locuri date pe veci protipendadei britanice. El rivnea la mai mult. Și atunci când, în marea finală, adversarul său, «uriașul» Tom Brown, depunea armele (la 1-6, 3-6, 2-6), inventivul Jack știa că planul său e bine pus pe picioare.

Ce voia, în fond, Kramer? A arătat-o, după numai câteva luni de la acest mare succes. Folosind aureola sa de campion, el trecea la profesionalism, în fruntea unui «cîr» de tenismeni, în care era director, regizor și actor. Astfel au fost puse bazele primului mare «business» în tenis. Asociat mai întâi celor doi «mari Pancho» — Segura și Gonzales — apoi recrutînd pe așii australieni Rex Hartwig și Frank Sedgman, tânărul patron își asigura un afiș tare, pe care-l prezenta într-o suită interminabilă de exhibiții și meciuri (bineînțelese, aranjate) pe toate continentele. «Cîrcul Kramer» a făcut bani mulți, dar a scris și istorie în sportul alb.

De fapt, profesionalism în tenis mai existase și înainte. Între cele două războaie, faimosul «Big Bill» Tilden, asociat cu Ellie Vines, făcea și el demonstrații de virtuoziitate pe terenurile de tenis. A fost și la București, la Tenis-clubul din strada dr. Staicovici, cînd martorii oculari spun (dar poți să-i crezi pe toți?...) că nimerea cu mingea o băcnotă de 10 dolari așezată pe linia de fund a terenului advers!

«Cîrcul Tilden» n-a avut însă niciodată anvergura și implicațiile ocazionale de cel al lui Kramer. Acesta din urmă a mers mult mai departe. Oferînd sume de bani din ce în ce mai mari (afacerea mergea bine!) el racola pe rînd pe toți marii campioni ai anilor '50 și '60. Tenisul amator a primit lovitură după lovitură, rezistînd totuși prin imensele sale rezerve de talente noi. Cînd corabia, dirijată de Federația internațională de tenis (F.I.L.T.), începuse însă să se aplece, a urmat o nouă manevră, destul de abilă, a conducătorilor ei. Aceștia au decretat, în 1968, desființarea granițelor dintre profesionalism și amatorism, instituînd turneele «open». Kramer a primit o ripostă puternică și, prudent, a depus armele. El și-a autodesființat cîrcul, lăsînd organizarea de turnee profesioniștilor în grija altor promotori. Se părea că F.I.L.T.-ul a obținut o victorie totală. Dar...

Iată că apăru în scenă un personaj nou și cu totul deosebit. Miliardarul texan Lamar Hunt, iubitor de tenis și de cîștiguri, nu-și menșia resursele financiare pentru montarea unei noi afaceri în tenis. Acțiunea lui avea să lase în umbră tot ce se făcuse pînă atunci. El angajează nu mai puțin de 32 de așii ai tenisului — în frunte cu australienii Laver, Rosewall, Newcombe și mai tîrziu americanul Ashe — formînd faimosul său W.C.T., așa-numitul campionat al profesioniștilor. Legați cu contract de Hunt, toți acești supercampioni ai rachetei îi urmează resemnați ordinele și participă numai la turneele indicate de el. Anul trecut, Roland Garros a rămas fără capete de afiș, iar anul acesta și Wimbledon-ul pare amenințat.

Sciziunea este totală. Noul președinte al F.I.L.T., energicul danez Alan Heyman, încearcă acum să stăvilească acțiunile lui Hunt. El a anunțat că va suspenda toate terenurile care găzduiesc turneele W.C.T. Acestea continuă, însă. Mijloace financiare importante are și Federația. Marele Premiu-F.I.L.T., organizat anul trecut în colaborare cu firma Pepsi-Cola, iar anul acesta cu sprijinul societății britanice de asigurări «Union Commercial», oferă premii importante. Sub egida Federației internaționale rămîn mari campioni ca Stan Smith, Jan Kodes, Zeliho Franulovici, Manuel Orantes și compatrioții noștri Ilie Năstase și Ion Țiriac. Tuturor acestora Hunt le-a făcut propuneri tentante de a trece la profesionalism. «Recolta» a fost însă slabă, la începutul acestui an. Doar Froehling a semnat contractul, în schimb au ieșit de sub egida W.C.T. jucători celebri ca Gonzales, Barthès, Gimeno, Torben Ulrich. Interesant este că managerul forului internațional, care organizează Marele Premiu, nu este altul decît... Jack Kramer, trecut în tabăra adversă. Timpurile se schimbă...

Iată deci aliași puternici în sprijinul Federației internaționale de tenis. Va putea ea să reziste atacurilor lansate de milioanele lui Hunt și acoliții săi Laver, Newcombe et Co? Se pare că da. Mai ales, dacă privim rezultatele ultimelor turnee «open». În toamnă, la Londra, în sala Wembley, Ilie Năstase îi învingea în serie pe toți așii profesioniști, în frunte cu Rod Laver și John Newcombe.

Marele Premiu și «Cupa Davis» (într-o nouă formulă) sînt atu-uri pentru viabilitatea tenisului tradițional. Lupta continuă!

Radu VOIA

Surpriza de la Sapporo

MARIE THÉRÈSE NADIG

17 ani = 2 medalii de aur

Tinăra schioară elvețiană, în vîrstă de 17 ani, aproape necunoscută înainte de J.O., este acum celebră în întreaga lume sportivă. Selecționată în lotul țării sale în ultimul moment, Nadig a reușit marele event olimpic de aur, cîștigînd proba de coborîre și pe cea de slalom. Încă o dovadă că valoarea nu așteaptă numărul anilor!

SPORT

2,50 lei